

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Da Ponte, Lorenzo.; af da Ponte ; oversat af N. C. L. Abrahams ; udgivet af A. Zinck ; Musikken af Mozart.

Titel | Title:

Figaros Bryllup : Opera i fire Akter efter Beaumarchais' Lystspiel

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Andr. Schou, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 s.

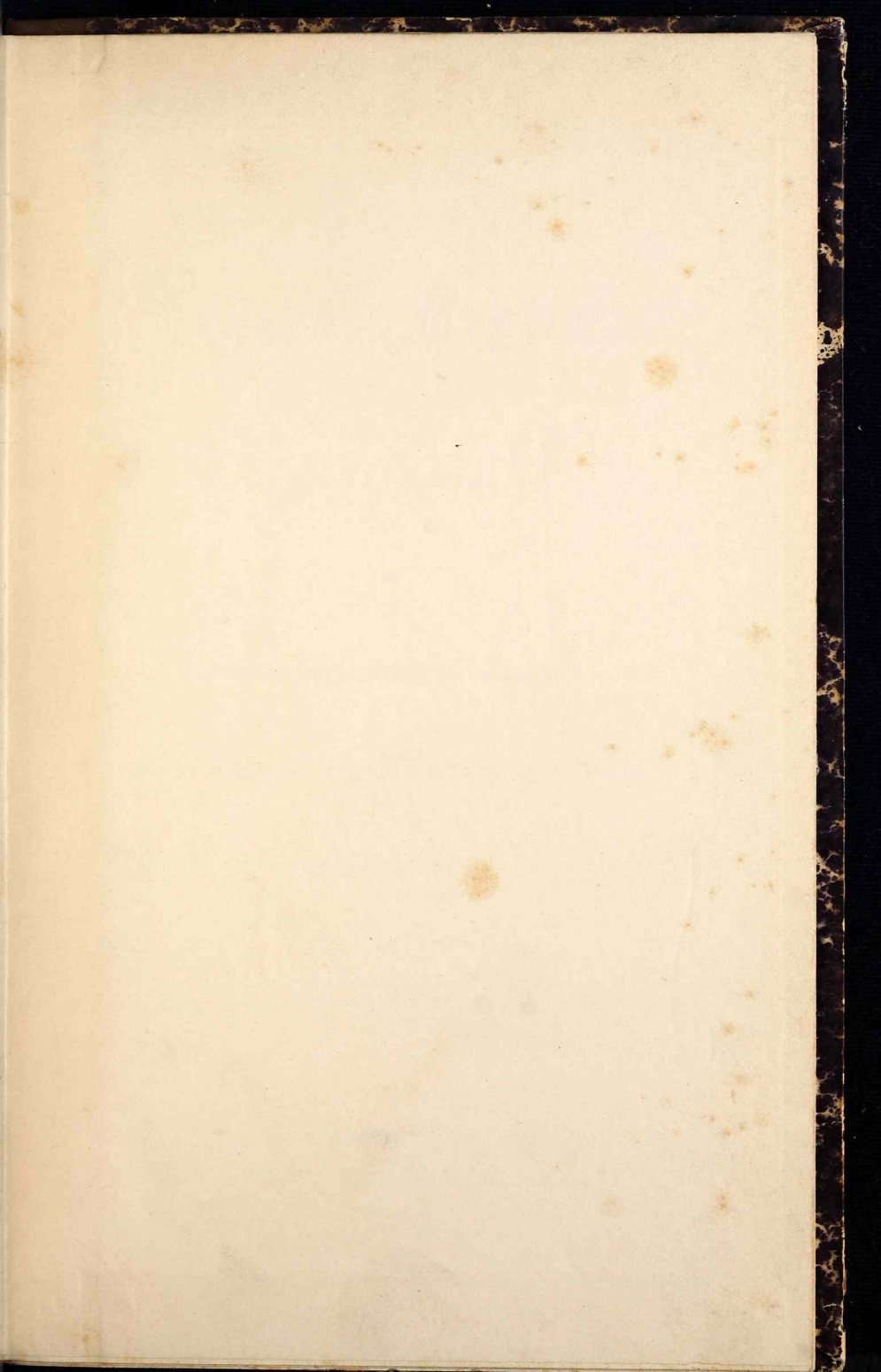
DK

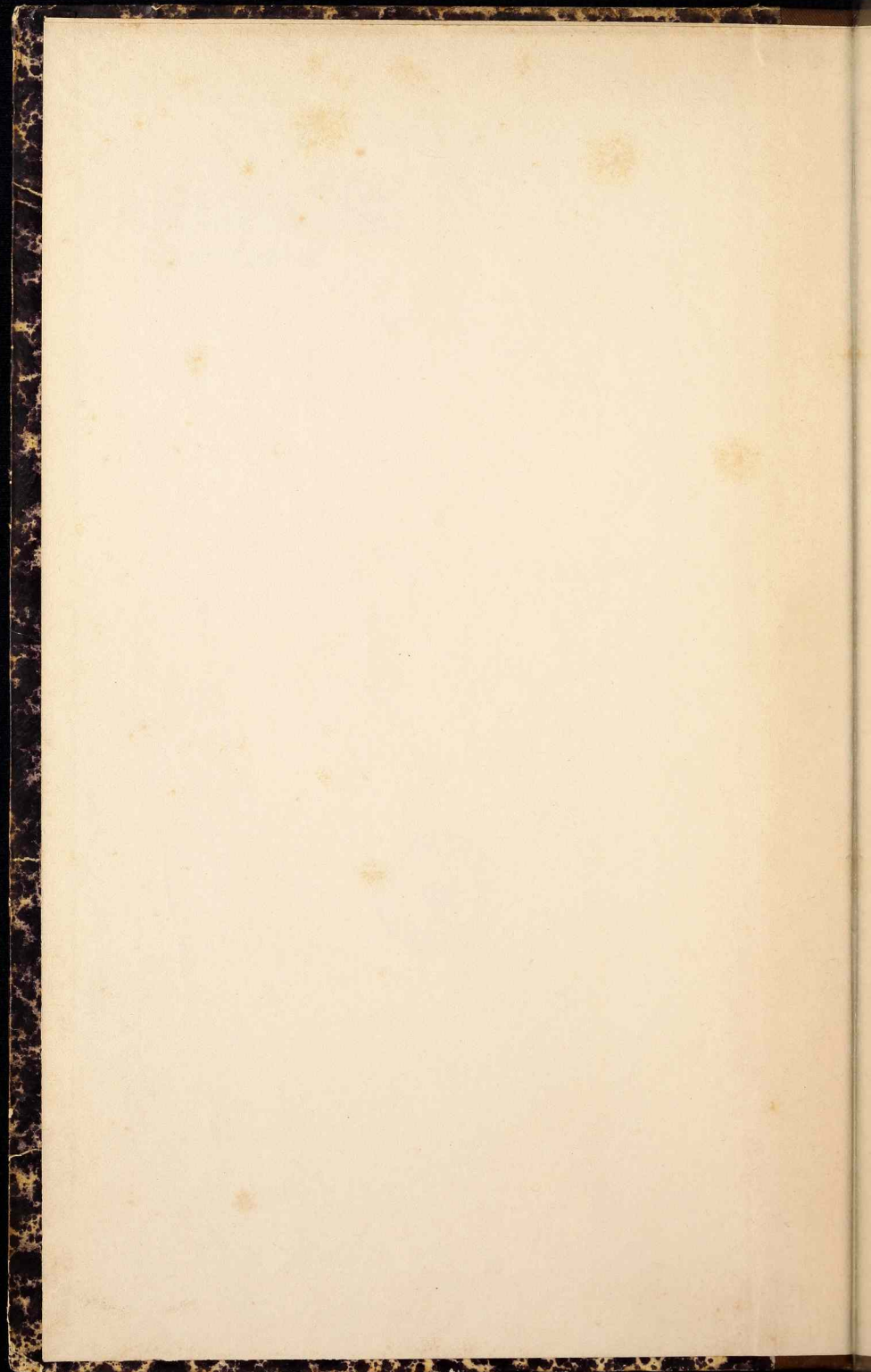
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Figaros Bryllup.

Opera i fire Akter

efter

Beaumarchais Lystspil af da Ponte.

Oversat af N. C. L. Abrahams, udgivet af A. Binds.

Musiken af Mozart.

~~~~~  
Pris: 75 Ore.  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

1884.

Figaros Bryllup.

Opera i fire Akter

efter Beaumarchais Lystspil af da Ponte.

Oversat af N. C. L. Abrahams, udgivet af A. Binck.

Musiken af Mozart.

Personerne:

Grev Almaviva.
Grevinden.
Figaro, Grevens Kammertjener.
Susanna, Grevindens Kammerjomfru.
Cherubino, Page.
Doktor Bartolo.

Marcellina.
Don Basilio.
Don Curzio, Retsbetjent.
Antonio, Grevens Gartner.
Barbarino, hans Datter.

Bønderfolk af begge Køn, Retsbetjente Grevens Huspersonale.
Handlingen foregaar paa Grevens Slot i Nærheden af Sevilla.

Første Akt.

Et Bærelse paa Slottet med Døre
til begge Sider.

Første Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro
(maaler med en lang Maalestok).

Fire — Otte — Seksten — Tyve
Otte og Tyve; — det slaar til.

Susanna
(passer en Brudekrans foran Spejlet).

Nej, mit Spejl kan ikke lyve,
Kransen smukt mig klæde vil.
Se herhen, min kjære Figaro,
Se, hvor Kransen smukt mig klæder.

Figaro.

Indig Bruden for Altret træder,
Hendes Smil henrykker mig.

Begge.

Gladeste af alle Dage,
Da for Altret Du bliver min Mage;
Ewig, ewig da ejer jeg Dig!

Susanna.

Rom, min Ven, og forklar mig, hvad er
det, som Du maaler?

Figaro.

Jeg vil kun se om Sengen, som Grevens
os har skjænket, i dette Kammer passe kan
til Bæggen.

Susanna.

I dette Kammer.

Figaro.

Ja netop; det har hans Raade ædel-
modig os givet.

Susanna.

Men naar jeg nu ej vil det.

Figaro.

Dg hvorfor ikke?

Susanna (peger paa Panden).
Mine Grunde er her.

Figaro.

Man pleier dog at sige sin Grund.

Susanna.

Jeg gjør det ikke; er Du min Træl,
eller ej?

Figaro.

Men kan Du nævne mig et bedre Sted
i Slottet? Sig mig dog, hvorfor vil Du
mig trodse?

Susanna.

Fordi jeg er Susanna og Du en Tosse.

Figaro.

Takker, hvor Du er høflig. Vil Du kun
sige, hvor den bedre kan staa, min kjære
Fige.

Saa snart din Grevinde
Blot ringer derinde —
Ding, ding, ding, ding! (antyder Klokkeringning)
Blot tre Spring og for hende Du staar.
Vil Greven befale
At faa mig itale, —
Dong, dong, dong, dong!
I et Nu fluks hans Kammer jeg naar.

Susanna.
Men sæt nu det hænder,
At Greven Dig sender, —
Ding, ding, ding, ding!
I et Vrind herfra i Galop;
Og derpaa, at Manden,
Forledet af Fanden, —
Dong, dong, dong, dong!
Herind vil sig liste? —

Figaro.
Nei, stop!

Nu vel da!

Figaro.
Forklar Dig!

Vil mere Du høre?

Figaro.
Lad Alting mig høre.

Susanna (leende).
Ei Mistro Du nære,
Forpøg ej din Harm.

Figaro.
Ha, Kvaler fortære
Min skinsyge Harm.

Susanna.
Saa hør da, men tabs og rolig.

Figaro.
Tal blot, lad Alt mig vide.

Susanna.
Den kjære Greve, kjed af at jage efter
Bildt rundt omkring i Eggen, har be-
sluttet her paa Slottet at forsøge sin Lykke;
men hans Hjerte ej brænder, hør nu efter,
for hans Hustru, Grevinden.

Figaro.
Og for hvem ellers?

Susanna.
For din lille Susanna.

Figaro.
For Dig?

Susanna.
For mig, min Herre. Se derfor tror
han, at for hans ædle Forsæt dette Kam-
mer ligger ret belejligt.

Figaro.
Bravo! lad høre mere.

Susanna.
Kan Du nu ret forstaa den store Naade,
som din Brud og Dig selv til Del er
bleven.

Figaro.
Nei, vil man se, hvor naadig er Hr.
Greven.

Susanna.
Hør, nu det Bedste kommer. Don Ba-
filio, min elskede Lærer og hans Faktotum,
hvergang han gi'er mig Time, er saa god
at fortælle mig det Hele.

Figaro.
Don Basilio, — o den Spitsbub!

Susanna.
Naa, saa Du troede, at Grevens store
Medgift var for min Mand's Meriter?

Figaro.
Jeg kan det ikke negte.

Susanna.
Nej, det er Lønpen, hvorfor han under-
haanden sig vil kjøbe den Ret, som Du
nok kjender.

Figaro.
Ser man! men den har han forlængst
jo selv forbuden.

Susanna.
Savist; men han det angreer, nu, da han
puster at fornø den hos mig.

Figaro.
Bravo, Hr. Greve! De har med mig at
gjøre, De skal se, jeg er med —
Jeg skal Dem vise — (det ringer) der
ringes hos Grevinden.

Susanna.
Farvel, min kjære Figaro; dril ham kun
rigtig.

Figaro.
Kun Mod, min kjære Pige.

Susanna.
Og Du — forsigtig (gaar).

Figaro.
Bravo, min ædle Greve! Se nu beghn-
der jeg at fatte det Hele; jeg ser det klar-
ligt, deres Venskab er farligt. Vi skal til
London, De som Minister, jeg som Tjener
og min Susanna som Geheimambassadrice;
nej, nej, nej! hvem han er, Figaro skal vise.

Hvis De, Hr. Greve,
Har lyst til at danse,
Skal jeg, min Tro, Dem
I Farten ej stanse;
Gjerne jeg spiller
Guitaren dertil,
Men De skal danse
Efter mit Spil.
Jeg skal Dem lære,

Alt, paa min Ære,
 Fin De maa være;
 Thi jeg er her
 Jeg, smu og stille,
 Skal med dem spille,
 Langsomt dem drille;
 Havnen er nær.
 Klogt skal jeg bukke,
 Ydmyg dem talke,
 Dnene luffe,
 Tie og snaffe;
 Listig og usforagt
 Planen er lagt,
 Etjælv for min Magt!

(Gaar.)

Anden Scene.

Bartolo og Marcellina komme.

Bartolo.

Saa venter I til Dagen, da Brylluppet skal holdes, med at tale om Sagen?

Marcellina.

Ja, hjære Doktor, jeg har ikke tabt Haabet. For Alting at forpurre og dem stoppe i Farten behøves kun et Paastud. Jeg kan bevise, at foruden Kontrakten har han lovet og skrevet — nok sagt, blot vi kan saa Susanna dertil. Man maa det maa, at hun i Brede et Afslag giver Greven; han da, for sig at hævne, mit Parti straks vil tage, og Figaro da bli'er min Vegtamage.

Bartolo.

Herligt! Forlad Jer paa mig; Alt hvad jeg mægter, kan I tro, det skal jeg gjøre. (armodes.) Det var saa rart, om jeg kunde slippe denne gamle Marcellina og hævne mig paa ham, som stjal Kostna

Mig at hævne,
 O hvilken Tanke!
 Hjertet faar den
 Til at banke.
 Den, som Uret
 Kan forglemme,
 Som ei hører
 Hævnens Stemme,
 Er en Usling,
 Sin Skæbne værd.
 Først man driftig,
 Hul og listig,
 Attakerer,
 Defenderer,
 Disputerer,
 Gluderer,
 Verorerer,
 Chitanerer,
 Man Ord fordrejer
 Og vinder Sejre;
 Blot man siffigt
 Ad sig ber.

Tænke paa Lovene,
 Vaagende, sovende,
 Se i Registerne
 Og hos Soffisterne,
 Dreje dem op ned,
 Altid paa rette Sted,
 Det er min Glæde,
 Det er mit Alt.
 Hele Sevilla
 Kjender Doktor Bartolo;
 Du skal, Hr. Figaro,
 Saa det betalt. (Gaar.)

Tredie Scene.

Marcellina. Susanna.

Marcellina.

Alt vil gaa efter Ænste; jeg haaber det vil lykkes. Ah, der har vi Susanna. Vi! Jeg vil lade, som om jeg var alene. (højt.) Og denne skønne Perle man siger han vil ægte.

Susanna (sagte).

Om mig hun taler.

Marcellina.

Men at Figaro gjør det for at skaffe sig Penge, den Ting er klar.

Susanna (højt til Marcellina).

Hvor bitter; det er godt, naar man selv sit Bærd erkjender.

Marcellina.

Aa ja, De er saa findig, saa beskedent og dydig, Deres Æne; saa fromme og Deres —

Susanna (vil gaa).

Somfru, jeg gaar.

Marcellina (nejser for hende).

Jeg beder ydmygt.

Jer be'er Dem, min Kjære,
 De har at befale.

Susanna.

O nej, sli en Ære
 Jeg kan ej betale.

Marcellina.

Den Første i Rangen —

Susanna.

Er Frøkenen her.

Begge.

Naar Gen gaar ad Gangen
 De Fortrinet ber.

Marcellina.

Saa from, som en Due —

Susanna.

Saa strunk, som en Krue.

Marcellina.

Hr. Grevens Veninde, —

Susanna.

Vor Visdomsgubinde.

Marcellina.

Blufærdig —

Susanna.
 Erværdig —
 Marcellina.

Af Miner —
 Susanna.
 Af Mar.
 Marcellina.

Saa frætt mig at drille!
 En Feber jeg faar.

Susanna.
 Nu gamle Sybille,
 Jeg haaber Du gaar.
 (Marcellina gaar.)

Fjerde Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna.
 Ja gaa, arrige Hjante, som vil Alle
 beherske, fordi hun med Studering har
 Grevinden forpint, da hun var Barn.

Cherubino.
 Af, Susanna, o hør!

Susanna.
 Hvad nu? hvad er paafærde?

Cherubino.
 Af, min Elfte! hvilket Uheld!

Susanna.
 Din Elfte! hvad behager.

Cherubino.
 Igaar har Greven, fordi han fandt mig
 ene med Barbarina, min Affked mig givet,
 og dersom ej Grevinden, af, den skønne
 Grevinde! kan ham formilde, saa maa jeg
 rejse og ser da aldrig mere dig, min Su-
 sanna!

Susanna.
 Er nu Turen til mig? Bravo! saa er
 det ej mere for Grevinden, at dit arme
 Hjerte sutter?

Cherubino.
 Af, et Blik kun af hende gjør mig bange.
 Var jeg blot dig, der hende kan betragte,
 naar du snister, hende hjælper hver Wor-
 gen, er hos hende hver Aften, hver en
 Naal paa hende sætter, hver en Sløise —
 af, hvem der turde! Hvad er det, som du
 bærer?

Susanna.
 Kappen og Baandet, som hver Morgen
 hendes Hoved omslynger.

Cherubino (snapper Baandet).
 Giv mig det, Susanna! negt mig ej
 dette Baand.

Susanna
 (vill tage det tilbage).
 Hid med Baandet!

Cherubino (tøsser Baandet).
 O hære, tilbedte og skønne Baand! jeg
 med mit Liv og Blod dig skal forsvare!

Susanna.
 Nej hør mig til den Næsvis.

Cherubino.
 Bær god, Susanna! lad Baandet mig
 beholde; jeg til Gjengjæld dig giver min
 Romance.

Susanna.
 Hvad skal jeg med Romancen?

Cherubino.
 Læs den for Grevinden og for dig selv,
 læs den for Barbarina og Marcellina!
 Lad hver en Kvinde høre paa min Klage.

Susanna.
 Ah, mon Drengen er gal? har man hørt
 Mage!

Cherubino.
 Hvilken Fryd, hvilken nagende Smerte!
 Hvilken Kamp, hvilken Angst i mit Hjerte!
 Snart, som Is, er det foldt og forager,
 Snart det brænder og angsteligt slaar.
 Naar en Kvinde sit Blik mod mig hæver
 Fuldt af Uro jeg zitterer og bæver,
 Og til hende en Længsel mig drager,
 Af, en Længsel, jeg selv ej forstaar!
 Drømme den sødt udmaler,
 Naagen derom jeg taler
 Til Dale, Bjerge, Stove,
 Til Blomst, til Kildens Bove,
 Til Luftens lette Vinde;
 Men uden Svær forvinde
 Ordene, jeg har talt.
 Vil Ingen da mig høre?
 Kan Ingen da jeg røre?
 Hjertet af Sorgen bli'er kvalt!

Femte Scene.

Susanna. Cherubino. Greven.
 Siden Basilio.

Susanna.
 Stille, man kommer? — Hr. Greven!
 — hvad skal jeg gjøre?

(Cherubino springer op i en stor Kæsekol, som Su-
 sanna taster et Tæppe over.)

Greven.
 Susanna, hvad er hændet? du er bleg
 og forvirret.

Susanna.
 Min Gud! naadige Herre, tænk om No-
 gen fandt os ene; tillad, jeg Dem forlader.

Greven.
 Nej, bliv kun, jeg gaar straks igjen.
 Hør mig.

Susanna.
 Min Gud, jeg hjælper.

Greven.
 Kun et Ord. Du ved, at som Gesandt
 til London jeg meget snart skal rejse. At
 tage Figaro med var min Hensigt.

Susanna.

Skald jeg turde —

Greven.

Tal kun, kjære Susanna, og med den Net, som jeg dig giver idag og som du skal beholde, besal mig; jeg hører.

Susanna.

Slig en Net jeg puster ej at have. Herre, forlad mig!

Greven.

Nej, nej, Susanna jeg vil din Lykke skabe. At jeg elsker dig, det ved du; det har Basilio ofte dig forklaret. Og hør nu, hvis du vilde møde mig i Aften i Haven, naar Alt er tyst og stille, hvilken Pris paa din Gunst jeg da vilde sætte.

Basilio (udenfor).

Nu nylig gif han ud.

Greven.

Hvem taler?

Susanna

O Himmel!

Greven.

Stynd dig, lad Ingen komme.

Susanna.

Gud, han her skal dem finde.

Basilio (udenfor).

Hos Grevinden han er, jeg vil ham søge.

Greven.

Jeg skjuler mig bag Stolen (aaar bagved vænkehjelen).

Susanna.

Nej, skjul Dem ikke.

Greven.

Ei blot, og saa ham paa Døren.

Susanna.

O Gud, hvad gjør De?

Basilio (træder ind).

J ved vel ej, Susanna, hvor man skal finde den naadige Herre?

Susanna.

Jeg skal ej vogte Grevens Beje. Se, der er Døren

Basilio.

Ej, hvor hidtig; vær rolig, Figaro Greven søger.

Susanna.

Han søger den Mand, som efter Jer mest han hader.

Greven (affbes).

Lad se om han mg tjener.

Basilio.

Jeg har dog ej mit hele Liv erfaret, at den, som elsker Konen, hader just Manden. Og Greven elsker Eder.

Susanna.

Gaa bort, I lumpne Tjener for en lastefuld Herre, og lad mig aldrig mere høre om Greven og hans Gunst.

Basilio.

Na, Herregud da! Ja hver Smag er forskjellig. Jeg troede altid, at I til Elsker vilde foretrække — thi det gjør jo de Fleste — en fortaandig, en tavs og gavmild Herre for sig en Hvalp, som Bagen.

Susanna.

Ah, Cherubino!

Basilio.

Ja Cherubino, Cherubin d'amore, som jeg imorges møbte, da han vilde her i Stuen smutte ind.

Susanna.

Ha, Affkum! skal I da altid bagtale.

Basilio.

Har man Dine i Hovedet, straks kaldes man et Affkum. Vi lidt, hans Roman-cette, sig mig det her i Enrum — thi jeg kan tie og skal det ikke røbe — er den til Eder? til Grevinden?

Susanna (affbes).

Hvem Pokker har sagt ham det?

Basilio.

A propos om den Lille. Lad ham ta'e sig ivare, naar han ved Tallet Grevinden betragter og slaar om sig med Blitke. Sæt, at Greven det mærker; i det Kapittel, det ved I, der er han grov som en Offe.

Susanna.

Unde Sykler! hvor kan I dette Barn dog saa stændigt bagtale?

Basilio.

Jeg — jeg bagtale! Hvad jeg her Jer siger, det siger alle Mennesker, den hele Tjenervrimmel.

Greven

Hvilket? Hvad siger Alle?

Basilio.

O Himmel!

Susanna.

O Himmel!

Greven.

Ha, hvad hør' jeg!
Strafs den frække
skal fortække
Fra Slottet her.

Basilio.

Kjære Herre,
Lad Dem raade
Skjænk ham Raade,
Barmhjertig vær!

Susanna.

Milde Himmel!
Angst og svimmel
Jeg en Aftmagt
Føler nær.

Greven og Basilio.

Se, hun blegner,
Os ej hører,
Engstlig Hjertet
Bevæger sig.

Basilio

(vil føre hende hen til Kænestolen).
Kom, herhen jeg
Eder spører.

Susanna

(kommer til sig selv, da hun ser Stolen).
Gud! hvor er jeg?
Ha! hvad ser jeg!
Gaa herfra,
Forlader mig!

Greven og Basilio.

Rolig blot, her er ei Fare,
Engst dig ikke, mit kære Barn.

Basilio.

Hvad om Pagen før jeg sagde
Ei paa Hjerte sig Greven lagde.

Susanna.

Det er skjændigt, lutter Dndskab,
Tro ham ej, det falske Skarn!

Greven.

Bort han skal, som jeg befaler.

Susanna og Basilio.

Alt, den Staffel!

Greven.

Jo, en Staffel!
Jeg ham ogsaa traf igaar.

Susanna.

Pagen?

Basilio.

Pagen?

Greven.

Pagen.

Susanna og Basilio.

Hvor?

Greven (til Susanna).

Hos din Kusine.
Lenge staar jeg der og banker.
Sagte aabner Barbarina,
Forvirret og i Tanke;
Jeg, som mærker der er Nogen,
Spejder, søger hen i Krogen,
Og da sagte jeg har truffet
Bort et Tæppe, jeg ser forstulket
Min Hr. Page (trækker Tæppet bort fra
Kænestolen). Der er han atter!

Susanna.

Alt, hvilket Uheld!

Basilio.

Jeg dør af Latter.

Greven (til Susanna).

Deres Dyd er uden Rige.

Susanna.

Himmel, hvad skal jeg dog sige.

Greven.

Nu jeg Sammenhængen ved.

Susanna.

Var jeg blot fra dette Sted.

Basilio.

Den, som stoler paa en Rige,
Kommer stedse galt afsted.

Greven

Basilio, lad se at hurtig I Figaro mig
henter. Jeg skal ham vise —

Susanna.

Og jeg fortælle; gaa kun!

Greven.

Nei, bliv! hvilken Frækhed! du tør mig
trodsse, nu, din Brøde er klar?

Susanna.

En Ustyldig behøver ej at frygte.

Greven.

Men naar kom da den Page?

Susanna.

Dengang De kom, var Pagen alt her-
inde. Han kom og bad mig, at formaa
Fru Grevinden til for ham at bede. Da
han Dem hørte blev den Staffel forkræffet
og skjulte sig i Stolen.

Greven.

Men der satte jeg mig jo selv, da ind i
Stuen jeg traadte.

Cherubin.

Og gebyndt jeg mig da bagved den
skjulte.

Greven.

Og da jeg selv trøb bagved?

Cherubino.

Jeg listede' mig i Hast igjen i Stolen.

Greven (affides).

For Fanden! Alt har han hørt hvad
jeg Susanna sagde.

Cherubino.

Just for at høre var jeg saa bange.

Greven.

Hvilken Falskhed.

Basilio (sagte til Greven).

Forfigtig, man sig nærmer.

Greven (til Cherubino).

Og du, du bliver her, din Pigeblange.

Sjette Scene.

De Forrige. En pynnet Skare
Bønderfolk, anført af Figaro.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi klynge:
Hil ham, som Fryd og Held
Skjenker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Kranse
Bringes af Hver.

Greven (til Figaro).
Hvortil skal den Komedie?

Figaro (til Susanna).
Nu gaar det lystigt; se til du kan mig
hjælpe.

Susanna.

Alt er fortabt.

Figaro.

Tillad os, naadige Herre, hdmgyt Dem
her at hylde og vor Tak at frembære.
Affstasset er nu den Ret, som hvert Hjerte
maa oprøre.

Greven.

Novel, den er forbi; men hvad saa
mere?

Figaro.

Vi skal være de Første til at nyde denne
Belgjernings Frugt. Derfor vort Bryllup
til idag vi bestemte, og nu jeg beder, at
paa Susannas Hoved De vil sætte den
Krans, som Bruden pryder og som er et
Symbol paa deres Dyder.

Greven (affides).

Han har mig til Bedste; men jeg maa
holde Stand (hejt). I kjære Venner, takket
Alle I være! dog fortjent har jeg ikke
hverken Ros eller Ære. Naar sligt et
Misbrug paa mit Guds jeg forbyder, jeg
Naturen og Pligten kun adlyder.

Bønderne.

Hr. Greven han leve! han leve!

Susanna.

Hvilket Dyd!

Figaro.

Hvilket Retfærd!

Greven.

Jeg efter Løfte skal fejre eders Bryllup,
men det ej straks kan gøres; dog lover
jeg, for Eder at fornøje, der skal paa denne
Festdag ei spares Pragt og Benge. (til
Susanna) Marcellina skal hentes. (hejt). Vi
ses i Aften.

Kor.

Samlet i Klynge
Glade vi klynge:

Hil ham, som Fryd og Held
Skjenker os her!
Priset han være,
Han, til hvis Ære
Blomster og Kranse
Bringes af Hver!

Figaro.

Han leve!

Susanna.

Han leve!

Basilio.

Han leve!

Figaro (til Cherubino).

Dg du naar der saa rolig?

Susanna.

Den Staffel er bedrøvet, fordi Hr. Gre-
ven jager ham fra Slottet.

Figaro.

Hvad, paa en Festdag, som denne?

Susanna.

Da vort Bryllup vi fejre.

Figaro.

Dg Enhver Dem beundrer.

Cherubino.

Al Herre, tilgiv mig.

Greven.

Stor er din Brøde.

Susanna.

Al, han er kun et Barn.

Greven.

Langt mindre end du tror.

Cherubino.

Jeg vistnok seiled', men aldrig skal min
Læbe —

Greven.

Novel, jeg dig tilgiver; ja, jeg vil gjøre
mere. Den Post som Fændrik, der just er
ledig nu i Regimentet, den jeg dig giver;
men uførtøvet du rejser.

Figaro og Susanna.

Al, til imorgen blot?

Greven.

Nej, straks han rejser.

Cherubino.

Naar Hr. Greven befaler, jeg adlyder.

Greven.

Sig Farvel til Susanna og herved dig
til Rejsen. (til Basilio). Saa sit vi ham
paa Døren. (gaar med Basilio).

Syvende Scene.

De Forrige uden Greven og Basilio.

Figaro.

Rom, lille Fændrik, ræk mig Haanden

til Afsked. (sagte) Vi tales ved inden du rejser. (bejt) Nu skal du Hædrens Bane vandre; se, hvor snart dog vor Skæbne sig kan forandre.

Ikke mere med Suf og med Klage
Skal forelsket de Skjønne du plage,
Kjæl som Kriger du Sværdet skal drage,
Og i Kamp trodse Fare og Død.
Derfor bort nu med Pynt og med Hjere,
Disse Sløiser ei flæde dig mere,
Disse Potter dig kun kan genere,
Denne Hud er for hvid og for blød.
Midt i Lejren blandt Soldater,
Bilde, skjæggede Krabater,
Skal du leve, prøve Modet,
Frem med Brystet, op med Ho'edet!
Faren truer paa alle Kanter;
Hæder nok, men ej Kontanter.
Ej i Dans du figurerer,
Nej, du Nat og Dag marscherer
Over Bjerger, gjennem Dale,
Hvor dig Herrerne befale,
Og mens højt Trompeten toner
Under Torden af Kanoner
Vandre maa de tro Legioner
Ind i Jldens røde Glans.
Fanen vajer, Bøssen knalder!
Til den raske Vaabendans,
Cherubino, Sejren kalder
Med sin friske Laubertrons!

Andet Akt.

Grevindens Bærelse.

Tilhøre een Dør. Tilvænstre to Døre, af hvilke den bageste fører ind til Susannas Kammer. I Baggrunden tilvænstre en aaben Alkove og tilhøre en Dør med Altan.

Første Scene.

Grevinden.

Elstovs Gud, o før tilbage
Ham, jeg elsker omt og tro.
Bring igjen en hjertlig Mage,
Eller hjælp mig Gravens Ro.

Anden Scene.

Grevinden, Susanna og Figaro.

Grevinden

(til Susanna, der træder ind).

Kom, min hjerte Susanna, og lad Slutningen mig høre.

Susanna.

Der er ej mere.

Grevinden.

Han vilde dig forføre?

Susanna.

Na nej, Hr. Grevnen gjør ingen Komplikationer med sin ringe Tjenerinde; han med Penge glat mener mig at købe.

Grevinden.

Seg har mistet hans Omhed.

Susanna.

Og dog er han stinsig paa dem.

Grevinden.

Han er som Mændene jo alle ere. Man sin Hustru bedrager, gjør altid sure Minder og hendes Hjerte med Stinsighe viner. Dog, hvis Figaro vilde, han sikkert kunde —

Figaro (udenfor).

Eralalala!

Susanna (aabner Døren).

Figaro, kom hurtig, Grevinden venter.

Figaro.

Mod, Fru Grevinde! hvor kan sligt Dem fortrakke. Og hvad er saa det Hele? At min Hr. Greve synes godt om min Susanna og haaber sig i Stilhed at forstafte den Ret, vi kjender. Den Sag er baade mulig og naturlig.

Grevinden.

Hvad, mulig?

Susanna.

Og naturlig?

Figaro.

Ja høist naturlig, og naar Susanna vil, vel ogsaa mulig.

Susanna.

Hør op nu med din Spasen.

Figaro.

Jeg er alt ferdig. Altsaa, han fik det Indfald mig til Kurer at gjøre og min Susanna til Geheimeraadinde hos Gesandten; men at hun tør forstafte et saa hæderligt Vrediplom kan han ej glemme og vil med Marcellina nu mig fremme. Saaadan Alt er forklaret.

Susanna.

Og du har Mod til at stemte med en Sag, saa abortlig?

Figaro.

Saa du mener at jeg spaer med det Hele? Nej, hör nu videre! Ved Basilio har jeg sendt ham en Billet, som ej bærer noget Navn, men som melder, at en Elsker vil i Haven i Nat saa Grevinden itale.

Grevinden.

O Himmel! betenk dog, han er stinsig og heftig.

Figaro.

Jh, desto bedre. Nu skal vi bringe Grevnen ret i Knibe, drille ham, ham narre, omstøde alle Planer, forvirre ham i Sin-

det. Han skal formode, at hvad mig han har tiltænkt, har en Anden i Sinde ham selv at byde. Han skal saa at bestille med sit Eget. Men førend han det aner og uden at han tænker paa nogen Plan, for os at hindre, saa kommer Bryllupstimen, og sige Nej han dover ej i Fru Grevindens Paahør.

Susanna.

Nuvel; men derpaa kommer, kan du tro, Marcellina.

Figaro.

Giv Tid dog! Til Greven sender du hurtig Bud, at du i Aften vil vente ham i Haven. Den lille Cherubino, som her paa Slottet jeg har ladet blive, vi lade i dit Sted i en af dine Kjoler i Haven spafere. Naar da Alting er røbet, Brøden er klar, Hr. Greven bliver hange, og da gjør han saa smukt, hvad vi forlange.

Greviden.

Denne Plan —

Susanna.

Er ret god.

Greviden.

Lør vi det dove?

Susanna.

Lad ham kun raade. (til Figaro). Sig, hvor er Greven?

Figaro.

Han er redet paa Nagt og kommer sagtens ej saa snart tilbage. Nu gaar jeg, for hurtig Cherubino at sende, at hans Dragt De bringe kan i Orden.

Greviden.

Dg derpaa?

Figaro.

Dg derpaa

Hvis end Hr. Greven
Har Lyft til at danse,
Da skal han danse
Efter mit Spil. (løber ud).

Tredie Scene.

Greviden, Susanna, Pagen.

Greviden.

Hvor uheldigt, Susanna, at denne unge Page var tilstede ved dit Sammentraf med Greven! Af, ej du aner! — Men hvad kan være Grunden, at han ikke er kommet? Hvor har du hans Romance?

Susanna.

Her er den. Hvis De det ønsker, kan han straks den sninge. Stille! det banker; der er han. (aabner Døren.) Kom ind, kom ind, min drabelige Fjendrik!

Cherubino.

Af, hvorfor nævne et Navn, som mig bedrøver, som bittert minder mig om Alt, hvad jeg forlader. Greviden er saa naadig.

Susanna (drillende).

Dg saa dejlig!

Cherubino (suffende).

Af ja, dejlig!

Susanna (etteraber ham).

Af ja, dejlig! Du lille Hylfer. Kom her, du for Greviden den Romance skal sninge, som du gav mig imorges.

Greviden.

Hvem har den skrevet?

Susanna.

Nej, se blot hvor han rødmer.

Greviden.

Tag min Guitar, Susanna, og spil til Sangen.

Cherubino.

Susanna, hvor jeg fjælvor! (til Greviden) Men dersom De befaler?

Susanna.

Javist, javist! den Snak Tiden forhaler.

Cherubino.

Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lyft?
Er det den Smerte,
Her i mit Bryst?
Alt, hvad mig nager,
Høre du maa,
Kan mine Plager
Blot du forstaa.
Duster opstige,
Af, uden Tal;
Fryd uden Lige,
Martrende Kval!
Dødsfulde gys
Snart i mit Bryst,
Snart atter lyser
Glæde og Lyft.
Længsel mig drager
Fra Sted til Sted;
Af, hvad mig plager,
Selv ei jeg ved!
Mit Bryst sig hæver,
Uroligt slaar,
Dg Sutte bæver;
Hvorfor, hvorfor?
Mit arme Hjerte
Kjender ei Fred,
Dg dog den Smerte
Er Salighed.
Kjender dit Hjerte
Kjærligheds Lyft?
Er det den Smerte
Her i mit Bryst.

Grevinden.

Bravo! en vakker Stemme. Jeg vidste ej, at De saa smukt kunde synges.

Susanna.

Jo, det er vist. Alt hvad han gjør, det gjør han og tilgavn. Hr Soldat, tom herhen. Figaro har dig sagt —

Cherubino.

Alt har han sagt mig.

Susanna

(mønter Cherubino).

Nu, lad mig se. Det gaar fortræffeligt. Den vil nok passe. (løser Riddertavlen af ham). Bort med Rappen.

Grevinden.

Hvad gjør du?

Susanna.

Vær ikke bange.

Grevinden.

Tænk, om der Nogen kom.

Susanna.

Mivel, vi gjør jo intet Ondt (aafer Døren) Jeg Døren slaar ilaas. Men sig mig hvordan sætte vi Haaret?

Grevinden.

Hent mig en Kappe inde fra Kabinettet hurtigt! Men hvad er dette? (Susanna gaar).

Cherubino.

Min Bestalling

Grevinden.

Allerede, saa hastig!

Cherubino.

Jeg fik den af Basilio.

Grevinden.

Man i Farten har forglemt at sætte Seglet —

Susanna

(kommer med Rappen).

Sætte Seglet, paa hvad?

Grevinden.

Paa hans Bestalling.

Susanna.

Bevares, hvilket Hastværk! Se, her er Rappen.

Grevinden.

Skynd dig, Susanna. Tænk, om Grevnen nu kom; Gud, hvilken Scene!

Susanna

(henter en Stammel).

Kom her og læg dig ned for mig!

Vær stille, rør dig ej!

Drej Hovedet nu sagtelig;

Bravo, se denne Vej!

Herhen dit Hje vende sig,
(Cherubino vil hele Tiden betragte Grevinden).

Rej herhen, siger jeg;

Lig stille dog og se kun her.

Grevinden er ej der.

Lad Halsen blottet være,
Slaa Hjet ned blinførdig,
Du Armen saa maa bære;
Se saa, nu er du færdig,
Vis os, hvordan du gaar.
Betragt ham Fru Grevinde!
Man maa ham dejlig finde;
O se dog hans Maner,
Hvor net han koketterer!
Hvis Damerne kan lide ham,
De sikkert ved hvorfor.

Grevinden.

Lad nu de Løjer fare.

Susanna.

Hør, vil De tro, jeg er stinshg paa Drengen. Din lille Slange, vil du straks høre op at være saa elstørdig.

Grevinden.

Hold nu op med at spørge. Træk disse Ermer lidt mere op paa hans Arme, for at man bedre kan ham skjolen om Livet fæste.

Susanna.

Saadan?

Grevinden.

Lidt mere; se saa. (opbager sit Baand.) Hvad er her bundet?

Susanna.

Et Baand, han skjal fra mig.

Grevinden.

Men det er jo blodigt.

Cherubino (stammende).

Det kom — jeg ved ej rigtig — over en Sten før jeg snubled og i Faldet skræbed mig paa Armen. Hurtig Baandet om Saaret da jeg vifted.

Susanna.

Lad se dog dette Saar. (trækker hans Erme bejere op). Bevares! hans Arme er hvidere end mine, ret som en Piges.

Grevinden.

Du bliver ved at spørge. Gaa ind i mit Kammer, der vil lidt Plaster du finde i mit Skrin, som staar paa Bordet. Jeg kan ej negte, det Baand er af en Farve, som jeg nødig vil miste.

Susanna

(som er gaaet ud i Baggrunden, kommer tilbage).

Her er det; men nu et Bind til Saaret.

Grevinden.

Det kan du tage, naar du bringer os en Kjole. (Susanna gaar igjen ind i Alkoven).

Cherubino.

Ah! jeg mister, hvad straks mig havde læget.

Grevinden.

Hvorfor? Et Bind er bedre.

Cherubino.

Man kan med Vaandet, som fastholdt
Haaret og tæt berørte Huden af En, som —

Grevinden
(afbrøder ham).

Er os fremmed — de værste Skader
læge. Det var meget! den Kraft jeg aldrig
før ved Vaandet kjendte.

Cherubino
Grevinden spørger; men jeg maa Dem
forlade.

Grevinden.
Ja, men ej for bestandig.

Cherubino.
Af, jeg Arme!

Grevinden.
Han græder.

Cherubino.
O Gud! kun Døden kan mig trøste.
Naar da mit sidste Øjeblik sig nærmer, tør
min Læbe fremstamme —

Grevinden.
Ti dog stille! hvad er det for en Gal-
skab? (det banker). Hvem banker vel paa
Døren?

Grevinden (udenfor).
Her er Luftet!

Grevinden.
Det er Grevten! O Himmel, jeg skjælver!
De her — og uden Skæppe — i denne Til-
stand! Brevet, som han har faaet, som
hans Skinshyge nærer!

Grevinden.
De la'er mig vente.

Grevinden.
Jeg sværger Dem, at jeg er ene

Grevinden.
Men dog De talte?

Grevinden.
Ja vistnok — talte — men kun med
Dem.

Cherubino.
Efter hvad der er hændet, vil han mig
dræbe; hvor flyr jeg for hans Harm.
(Grevinden luffer ham ind ad den forreste Dør ul-
venstre.)

Grevinden.
Himmel, o send mig Kraft! beskyt mig
Arme!
(aabner Døren).

Fjerde Scene.

Grevten, Grevinden og Susanna.

Grevinden.
Hvad skal jeg tro? Aldrig før De jo
plejede' Deres Døre at laase.

Grevinden (rammende).
Nej aldrig — jeg stod just — ifærd med
at prøve —

Grevten.

Med at prøve —

Grevinden.
Nogle Kjoler — og ventede paa Susanna,
som gik ind i sit Kammer.

Grevten.
De skjuler slet, at Deres Sind er be-
væget (tæfter hende en Bille). Behager De
at læse.

Grevinden (afstødes).
Himmel! Billetten, som Figaro har
skrevet.

Grevten.
Hør! hvilken Støj derinde! I Kabinettet
hørte Noget jeg salde.

Grevinden.
Jeg har slet Intet hørt.

Grevten.
Saa maa De være opfyldt af andre
Lanker.

Grevinden.
Og hvilke?

Grevten.
Hvem er derinde?

Grevinden.
Og hvem skulde det vel være?

Grevten.
Det spør' jeg Dem om, jeg er jo nylig
kommen.

Grevinden.
Zavist, saa er det vel Susanna.

Grevten.
Der, som De nylig sagde, er i sit
Kammer.

Grevinden.
Om i sit Kammer, eller der, jeg mindes
ifte.

Grevten.
Susanna! Er det for hende, at De
er saa urolig?

Grevinden.
Jeg urolig for hende.

Grevten.
Det ved jeg ifte, men urolig tilvisse.

Grevinden.
Af denne Uro, blot ved Susannas Navn,
De kan Dem spare.

Grevten.
Men om hun er derinde jeg skal paa
Timen erfare.

Susanna, du adlyder,
Kom straks af Kamret ud!

Grevinden
Nej bliv! Jeg det forbyder!
Susanna, lyd mit Bud!

Susanna
(viser sig i Alfoven).
Hvad mon den Støj bethyder?
Hvordan slap Pagen ud?

Greven.
Hvem tør mig Magten røve?

Grevinden.
De agte Stedet her;
Sin Brudedragt at prøve,
Hun er i Kamret der.

Greven.
Jeg fatter hele Sagen,
Derinde vist han staar.

Grevinden.
Fortrædelig er Sagen,
Af Angest jeg forgaar.

Susanna.
Jeg fatter hele Sagen,
I Skjul jeg atter gaar. (gaar tilbage.)

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Kom ikke ud!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Bliv inde!

Greven.
Susanna!

Grevinden.
Adlyd mit Bud!

Greven.
Kom ud! jeg byder her.

Grevinden.
Nej, nej, hun bliver der.

Greven.
Svar, hvis du er derinde?
Susanna, jeg befaler!

Grevinden.
Nej her kun jeg befaler:
Ei stille; ej du taler!

Greven.
Hvorfor er De urolig?
Lad se, hvem er derinde;
Hvis ikke, Fru Grevinde,
Hvad skal jeg derom tro?

Grevinden.
Fr. Greve, vær dog rolig!
Hvem haaber De at finde?
Lad deres Mistro svinde,
Og kom igjen til No.

Susanna.
Den Sag er jo utrolig;
Et Opriis saa forargeligt,
Hvad skal man derom tro?

Greven.
De aabner altsaa ikke?

Grevinden.
Nej, hvorfor skal jeg søje Dem deri?

Greven.
Nu, som De vil da; ingen Nøgle behø-
ves. (tænder). Hølla, Tjener!

Grevinden.
Grev! De vil da uden Skaansel Deres
Hustru forhaane?

Greven.
De har Ret, jeg glemmer mig; dog uden
allermindste Opsigt, uden at Nogen af
Folkene det aner, vil selv jeg hente hvad
her er mig nødvendigt, det skal snart være
gjort. (vil gaa, men staaer.) Dog for at
gaaſte al min Dvivel kan forvinde, jeg denne
Dør først lukke vil i Laas. (aflaaſer den bagſte
Der tilvenſtre og rutter Nøglen i Lommen.)

Grevinden.
Hvilket Uheld!

Greven.
De, Fru, vil behage med mig at følge
saalænge; tillad, jeg Armen Dem byder.
Tillad mig! (byder hende Armen.)

Grevinden.
Jeg taffer.

Greven
(beeger paa Døren tilvenſtre).
Susanna bliver der nu for det Første.
(gaar ud til højre med Grevinden, tagende Nøglen til
Døren med sig.)

Femte Scene.

Susanna. Cherubino.

Susanna
(kommer frem og banker paa Døren foran tilvenſtre)
Luf op! Du kan ej blive,
Paa Flugt Du dig maa give;
Vi Tiden ej tør spille,
Kom, skynd dig bort herfra!

Cherubino
(seer at Døren til højre er aflaaſet).
O Vel! jeg er uhykkelig!
Hvad skal der blive af?

Susanna.
Min arme Fru Grevinde!

Begge
Han har os spærret inde,
Har Døren lukket
Af Frygt for Flugt.

Cherubino
(er den aabne Altan tilhøjre).
Det nytter ej jeg tøber,
Han Livet mig berøver;
Jeg ned i Haven springer,
Thi Faren gi'er mig Binger.

Susanna.
Du dig af Dage bringer,
Lad være, raader jeg.

Cherubino.
Sæt, at en Blomst jeg knækker,
Saa stor var Staden ej.

Susanna.
Men om din Hals du brækker?
Du maa det ikke, Nej!

Cherubino.
Slid mtg! For Grevinden
I Hden jeg vil springe,
Det Kys du hende bringe;
Levvel da! afsted jeg maa.

Susanna.
Gnd hjælpe ham, den Arme!
Lad vær', det galt vil gaa.
O Himmel, o Himmel!

Susanna.
Nej, se kun til den Anegt, hvor han
løber; han er alt langt fra Slottet. Lad
nu Fr. Greven komme med sine Instru-
menter, nu, da Faren er omme, jeg glad
ham ventter. (gaar ind ad Døren foran tilvenstre).

Sjette Scene.

Greven og Grevinden, siden Susanna.

Greven.
Alting er nu i Orden. Vil nu Grev-
inden aabne Døren? hvis ikke —

Grevinden.
Min Gud dog! hør mig og behersk Deres
Brede. Kan De tro mig istand til at for-
glemme min Pligt?

Greven.
Jeg vil erfare, hvem her i Kabinettet
man saa hemmeligt skjuler.

Grevinden.
Vel, jeg Dem søger; men hør mig først
rolig.

Greven.
Det er ikke Susanna?

Grevinden.
Nej; men den, De finder, kan ej Mis-
tanke vække, det De selv vil inddrømme. I
denne Aften vi en Spøg, hel uskyldig, os
vilde foretage, og jeg Dem sværger, at
hverken jeg eller han —

Greven.
Hvem er det! sig det? o hvilken Havn!

Grevinden.
Vær rolig! af, store Gud!

Greven.
Hvem er det?

Grevinden.
Al, kun et Barn.

Greven.
Hvad, et Barn?

Grevinden.
Ja, Cherubino.

Greven.
Saa skal da allevegne den fordømte
Pige jeg gjenfinde. Altsaa, man vil mig
trodsel nu jeg aner de forræderiske Planer;
men at jeg vaager skal jeg Dem lære,
hævne jeg vil min Vrede. (trækker sin staarde.)

Kom herud, Ulykkelige!
Her dig venter Havnens Arm.

Grevinden.
Al, Fr. Greve, lad Dem sige!
Dver Barnet Dem forbarm!

Greven.
De tør haabe mig at røre?

Grevinden.
Lad mig tale.

Greven.
Vel, lad høre!

Grevinden.
O men dæmp først deres Harmel!
Naar De ser ham med nøgne Arme,
Uden Kappe — staa den Arme!

Greven.
Uden Kappe — staa den Arme —
Ih hvor herligt, ih hvor herligt!

Grevinden.
Bi ham vilde blot forklæde.
Vær barmhjertig, elskte Mand!

Greven.
Deres Synd De skal begræde,
Jeg skal hævne mig paa Stand.
Giv mig Nøglen!

Grevinden.
De Dem forbarme!
Han er skyldfri.

Greven.
Frygt min Harmel!

Langt fra mig forstøbt du være!
Du, som glemmer Bligt og Tre
Og mig saa bebrage fan.

Grevinden.
Vel da, hævn Dem!

Greven.
Fjælle Mage!

Grevinden.
Jeg er stibfri.

Greven.
Da spar din Klage!

Hævnen ramme den Forfører,
Som saa frekt mig trodsset har.

Grevinden.
Af, min Bøn ham ikke rør,
Haardt og toldt er hvert hans Svar.

Greven.
Deres Synder De skal begræde.

Grevinden.
Se, mit Dje Taarer væde.

Begge.
(idet Susanna træder ind).
Susanna!

Susanna.
Ja rigtig!

Er Sagen saa vigtig?
En Skrigen, en Raaben,
Hr. Greven i Vaaben?
De Pagen vil dræbe,
Belan, han er her.

Greven.
Hvad ser jeg! jeg fatter
Det Hele ei mer.

Grevinden.
Hvordan? — jeg ej fatter!
Susanna var der?

Susanna.
Der blev han til Vatter
Tbi jeg kun er her.

Greven.
Du ene?

Susanna.
Se efter,
Maaste er der fler.

Greven.
Lad se kun! kan være,
At end han er der.

(gaar ind i Kabinettet).

Grevinden.
Susanna, jeg hæver,
Angst Hjertet sig hæver.

Susanna (væger paa Balkonen).
Vær rolig, for Pagen
Ej Engstelse nær.

Greven (kommer tilbage).
Jeg fan ham ej finde!
Min Tunge er lænket;
Hvis før jeg Dem frænked,
Ligiv mig, Grevinde.
Men saadan at narre mig
For grusomt dog var.

Grevinden.
Den Mistro, De næred',
Blot straffet vi har;
Den Kval, Dem fortæred',
En Tugtelse var.

Greven.
Min Anger.
Grevinden.
Kun blander.

Greven.
Min Omhed.
Grevinden (med forhilt Sorg).
Jeg kjender.

Greven (til Susanna).
Hjælp Du mig at sone
Hvad Ondt, jeg har talt.

Susanna.
At mistro sin Kone.
Det er dog for galt.

Grevinden.
Saa skal dette Hjerte,
Som Omhed Dem skjænked,
Med Sorg og med Smerte.
Kun blive betalt.

Greven (bønligt).
Rosina!

Grevinden.
Af, Grummel!
Forglemte er de Dage;
Nu er kun tilbage
En haardt frænkede Mage,
Hvis Sorg og hvis Klage
Forglemmes saa let.

Greven.
Jeg angrer min Brøde,
Lad Medhuk mig møde,
Giv Naade for Ret.

Susanna.
Han angrer sin Brøde,
Lad Medhuk ham møde,
Giv Naade for Ret.

Greven.
Men Pagen derinde?
Grevinden.
En Snare jeg stillede.
Greven.
De skjæved og bæved?

Greviden.
Min Rolle jeg spilled.

Greven.
Det Brev, man mig sendte?

Greviden og Susanna.
Lod Figaro skrive
Og Dem overgive.

Greven.
Den Skjælm! han kan vente.

Greviden og Susanna.
Hvo selv ej tilgiver
Benaades ej vil.

Greven.
Saa lader os Alle
Til Føje da falde;
Rosina, Du Tilgivelse
Ej negte mig vil.

Greviden.
Naar Mandene bede,
Vi straks ere rede;
Ja Kvindernes Bredde
Er Svaghed forvist.

Susanna.
Vi ere for bløde;
Til Mandenes Brøde
Med Mildhed vi møde,
Trods al deres List.

Greven.
Ræk Haanden mig!

Greviden.
Du Grumme!

Greven.
Jeg angrer, jeg fortryder!
Min elskede Mage,
Jeg sværger, at aldrig
Det mere skal se.

Greviden.
Ei mer jeg vil klage;
Men lov mig at aldrig
Det mere skal se.

Susanna.
Nej har man set Mage!
Man kan dog med Kette
De Mandfolk bele.

Syvende Scene.

De Forrige. Figaro.

Figaro.
Til Glæde sig samle
Alt Unge og Gamle.
Med Piber og Trommer
Og Fløjter man kommer,

Med Blomster og Kränse.
I lystige Danse
Smaafigerne smile
Til Fløjternes Lyd;
Til Bryllup vi ile,
Til Lyst og til Fryd.

Greven (staaer ham).
Nej holdt, maa jeg bede!

Figaro
Man venter dernede.

Greven.
Du først maa mig svare,
Derpaa kan Du gaa.

(affides.)

Sig Alt skal oplære
Og Hævnen jeg naa.
De Andre.
Nu er vi i Fare!
Hvordan vil det gaa?

Greven.
Bed Du ej, min hære Figaro,
Hvem den Seddel skrevet har?

Figaro.
Nei, jeg ved ej.

De Andre.
Du det ved ej?

Greven.
Du det ved ej?

Figaro.
Nej, nej, nej!

Susanna.
Du gav Brevet til Basilio —

Greviden.
For at bringe —

Greven
Du forstaaer jo —

Ikke sandt?
Figaro.
Aldeles ej.

Greviden.
Og Du ved ej, Pagen vilde —

Susanna.
Komme ned i Aften silde.

Greven.
Du forstaaer?

Figaro.
Nej, nej, nej, nej!

Greven.
Gjør Dig ei saamegen Nøje;
Alt er spildt, thi i dit Dje
Løgnen staaer, saa klar som Dag.

Figaro.
Nu saa lyver da mit Dje.

Grevinden og Susanna.
 Al din List Du kunde sparet,
 Vi har Alting aabenbaret,
 Grevten ved den hele Sag.

Grevten.
 Nu, Du svarer?

Figaro.
 Jeg forstummer.

Grevten.
 Du beskænder?

Figaro.
 Ei det Mindste.

Grevinden og Susanna.
 Ih men var dog ej saa tosset,
 Du opfører Dig jo klobsæt,
 Al vor Spøg tilende er.

Figaro.
 Ja, naar Alting saa skal være
 Og tilfredse Alle ere,
 Saa lad os ej heller mere
 Paa vort Bryllup vente her.

Grevinden. Susanna. Figaro.
 Al, Hr. Grevte, jeg Dem beder,
 Opfyld venligt denne Bøn!

Grevten (affædes).
 Marcellina snart bereber
 Ham hans velfortjente Løn.

Ottende Scene.

De Forrige. Antonio (druffen)

Antonio (fremviser en urtepotte).
 Herre, se! betragt!

Grevten.
 Hvad er hændet?

Antonio.
 Nei, jeg Magen dog aldrig har set.

De Andre.
 Sig, hvad er der? saa tal dog, fuldend det!

Antonio.
 Hør nu bare.

De Andre.
 Fortæl, hvad er sket?

Antonio.
 Fra Altanen, som gaar ud til Vandet,
 Man jo kaster snart Et, snart et Andet;
 Men nu blier det først rigtig forbandet,
 Tænt, et Mandsfolk de før kasted ned!

Grevten.
 Fra Altanen?

Antonio.
 Ja, se mine Kestliger.

Grevten.
 Ned i Haven?

Grevinden og Susanna (til Figaro).
 Hvad skal vi gjøre?

Grevten.
 Sprang et Mandsfolk?

Grevinden. Susanna og Figaro.
 Svortil vil det føre;
 Alting røber den Druffenbolt der.

Grevten.
 Nu, et Mandsfolk; og hvor blev han siden?

Antonio.
 Bips han flygted og nuttede Tiden;
 Han forsvandt mellem Buske og Trær.

Susanna.
 Det var Pagen.

Figaro.
 Vær rolig, jeg ved det.

Ha, ha, ha, ha!
 Grevten.
 Stille nu!

Figaro.
 Ha, ha, ha, ha!
 Antonio.
 Hvoraf ler Du?

Figaro.
 Du je taler, som Du var besat,
 Du er druffen fra Morgnen til Nat.

Grevten.
 Kom, fortæl Du mig Historien.
 En Mand fra Altanen?

Antonio.
 Fra Altanen.

Grevten.
 Og ned i Haven?

Antonio.
 Ned i Haven.

De Andre.
 Men De ser jo, han fuld er og gnaven.

Grevten.
 Lad ham tale. Krabaten Du kjendte?

De Andre.
 Nu Alting han røber.

Antonio.
 Nej, han rendte.

Figaro.
 Saa hold op med at vaase, din Stakkel!
 For et Par Kestliger han gjør et Spektakel,
 Er det Hele saa stort et Mirakel?
 Det var mig, som i Haven sprang ned.

Grevten.
 Du har sprunget?

Grevinden og Susanna.
 Hvor Staklmen er listig —

Antonio.
 Du har sprunget?

Grevinden og Susanna.
 — behændig og driftig.

Figaro.
 Ja, hvorfor ej?

- Greven.
Han atter mig gæffer.
- Antonio.
Du var før mere spinkel og smækker;
Jeg forstaaer denne Sag ikke ret.
- Figaro.
Naar man springer, saa gjør man sig let.
- Antonio.
Det var meget.
- Grevinden og Susanna.
Faar aldrig det Ende?
- Greven.
Du da troede?
- Antonio.
Cherubino at kjende.
- Grevinden og Susanna.
Alt er ude, Alt er ude!
- Figaro.
Løst er nu den hele Klude;
Han tilheft er hertil arriveret,
For sin Rasthed fortjener han Ros.
- Antonio.
Jeg har ingen Hest observeret,
Da han sprang, var han virk'lig tilføds.
- Greven.
Hvor jeg plages.
- Grevinden og Susanna.
Store Gud!
- Greven.
Men Alt skal opdages.
- Grevinden og Susanna.
Hvordan falder det ud?
- Greven.
Det var Dig —
- Figaro.
Retop mig.
- Greven.
Som sprang ned?
- Figaro.
Som De ved.
- Greven.
Men hvorfor?
- Figaro.
Jeg var inde,
For at se til mit Hjertes Veninde,
Da De pludselig larmet og banket,
Straks da Brevet mig falder i Hænder;
Jeg sprang ned fra Altanen i Haven,
Dg i Faldet forstrattes mit Ben.
- Antonio.
Saa er disse vel dine Papirer?
Som Du tabte —
- Greven (tager Papirerne).
Nej, giv dem til mig.
- Figaro.
Fangne ere vi, nu er Alt forbi.
- Grevinden og Susanna.
Figaro, staa os bi! Figaro, staa os bi!
- Greven (holder et Papir frem).
Nu, sig frem! hvad er det for et Blad?
- Figaro.
Lad mig se, jeg flere har i Kommen.
- Antonio.
Det er sagtens en Liste paa Ryffere.
- Figaro.
Ja, som Du skal betale.
- Greven.
Nu svar mig — og Du, gaa din Vej!
- Grevinden og Susanna.
Ja, gaa din Vej! men stynd Dig!
- Antonio.
Nu, saa sagte, jeg straks skal mig pakke.
- Figaro.
Ja se til, at Du kommer herfra.
- Antonio.
Jeg en anden Gang skal med Dig suakke.
- Figaro.
Dine Trusler dem ler jeg kun af.

Niende Scene.

De Forrige, uden Antonio.

Greven.

Altsaa, nu svar mig; men hurtig?

Grevinden

(som har faget i Papiret, til Susanna).

O Vel! det er Pagens Bestalling —

Susanna (til Figaro).

Det er Pagens Bestalling.

Figaro.

Af, hvor tosset kan man dog være.

Greven.

Nuvel?

Figaro.

Det er den Bestalling,

Som ved Afrejsen Pagen De gav.

Greven.

Dg hvorfor da?

Figaro.

Der mangler —

Greven.

Hvad mangler?

Grevinden (til Susanna).

Seglet mangler.

Susanna (til Figaro).

Seglet mangler.

Greven.

Saa svar dog!

Man jo plejer.
 Figaro.
 Greven.
 Hvad er det man plejer?
 Figaro.
 At forsyne med
 Segl en Bestalling.

Greven og Susanna.
 Stormen over vort Hoved bortdrager,
 Hvilken Angest jeg maatte udstaa!
 Greven.
 Hvor den Spitsbub mig listig bedrager;
 Men min Hævn dog jeg haaber at naa.

Figaro.
 Han forgjæves sig piner og plager;
 Thi mod mig han fortabt give maa.

Tiende Scene.

De Forrige. Bartolo, Basilio og
 Marcellina.

Bartolo, Basilio og Marcellina.
 Dem anraabe vi som Dommer,
 Alt, Hr. Greve, skænt os Ret!

Grevinden, Figaro og Susanna.
 Nu, da Marcellina kommer,
 Frygter jeg at Alt gaar slet.

Greven (seer paa Marcellina).
 Der alt Hævnens Engel kommer,
 Højt belejligt træffer det.

Figaro.
 Med de trende gamle Nare
 Driver Fanden vist sit Spil.

Greven.
 Dine Skældsord kan Du spare;
 Siger frem, hvad her I vil?

Marcellina.
 Først han Ugtefælskab mig byder;
 Siden han sit Løfte bryder;
 Men jeg vil, at den Forbryder
 Holde skal, hvad han mig svor.

De Andre.
 Hvilket, hvilket?

Greven.
 Jeg Tavshed byder.
 Agt, som Dommer her, mit Ord.

Bartolo.
 Jeg, som hendes Børge, tager
 Mig af alle hendes Sager,
 Og jeg vil at den Bedrager
 Ej skal slippe som han tror.

De Andre.
 Han Dem narrer.

Greven.
 Jeg Tavshed byder!
 Agt, som Dommer her, mit Ord.

Basilio
 Jeg, som er en Mand af Ere,
 Jeg skal hendes Bidne være,
 At han hende vil besvære,
 At han hende Trostøb svor.

De Andre.
 Alle Tre jo ere gale,
 Alle Tre!

Greven.
 Jeg Tavshed byder!
 Vis, hvordan Kontrakten lyder;
 Thi hans Dom derpaa beror.

Grevinden, Susanna, Figaro.
 Se, hvor Bladet skænt sig vender,
 Dan os dem paa Halsen jender;
 Hvor uheldigt, at i Snaeren
 Selv saa let man falde kan.

Greven, Marcellina, Bartolo,
 Basilio.
 Se, os Lykken Sejer skænker,
 Magtesløse er hans Krænker,
 Højt vi sværge, at i Faren
 Vi skal troligt holde Stand.

Credie Akt.

En Sal paa Slottet.

Første Scene.

Greven, Grevinden, Susanna,
 siden Figaro.

Højt besynderligt er det. Et Brev, som
 bringes mig, — derpaa Susanna skjult i
 Kabinettet og Grevinden forbyret, — en
 Mand, som springer fra Altanen ned i
 Haven, og saa en Anden, som af sig selv
 sig melder; — hvilket Virvar af Løgn.
 Men om det nu var en Tjener her paa
 Slottet? thi usorkammede er jo det Slags
 Folk; — dog nej, Grevinden; — sig en
 Tvivl er uverdigg; — dertil for højt ej
 blot sig selv hun agter, men hun min Ere
 ej krænker. Hvor er Traaden i Alt, hvad
 her er hændet? (Grevinden og Susanna trade
 ind i Baggrunden, uden at Greven ser dem, eller be-
 mærker deres indbyrdes Samtale.)

Grevinden.
 Gjør som jeg ønsker, sig, at Du i Haven
 ham venter.

Greven.
 Og sæt, at Cherubino ej er i Sevilla?
 — det vil Basilio mig skaffe at vide.

Susanna (i Samtale med Grevinden).
 O Himmel! og Figaro?

Grevinden.
 Du maa ham Intet sige; Du ved, i
 Haven vil din Plads selv jeg tage.

Greven (beholdig i sine egne Tanker).
Hav førend Aften vil være her igjen.

Susanna.
Nej, Frue, jeg tør ej.

Grevinden (idet hun gaar).
Glem ej, at i din Haand Du har min
Skæbne.

Greven.
Og Susanna. Hvem ved, om hun har
røbet, hvad jeg hende loved? Ja, har hun
sladdret, saa ægter han den Gamle.

Susanna
(affædes, idet hun træder hen til Greven).
Marcellina (hejt.) Tillad.

Greven (ordtager hende).
Ah! hvad befaler?

Susanna.
Fr. Greven er fortrydelig.

Greven.
Sig, hvad der hid Dig fører?

Susanna.
Jeg kommer fra Fru Grevinden, som sig
ej vel befindet; om en Flacon hun beder
Dem, Fr. Greve.

Greven.
Her er den.

Susanna.
De strafs den saar tilbage.

Greven.
Vist ikke, behold Flaconen kun for Dig
selv.

Susanna.
For mig! Figer af min Staud har ej
saadanne Under.

Greven.
Elskerinden, der miste maa sin Brudgom
paa selve Bryllupsdagen?

Susanna.
Men naar nu Marcellina jeg betaler den
Medgift, De har lovet?

Greven.
Som jeg har lovet! naar da?

Susanna.
Har jeg Dem misforstaaet?

Greven.
Nej, dersom blot Du vilde ret forstaa
min Mening.

Susanna.
Saa Pligten byder og Deres Excellence
altid jeg lyder.

Greven.
O sig, hvorfor saalænge
hørte Du ej min Bøn?

Susanna.
Endskjønt vi synes strenge,
Elste vi dog i Løn.

Greven.
Kommer Du da, min Pige?

Susanna.
Jeg kommer ganske vist.

Greven.
Vil Du mig ikke svige?

Susanna.
Jeg kjender ej til List.

Greven.
Du kommer?

Susanna.
Ja!

Greven.
Vil ej mig svige?

Susanna.
Nej!

Greven.
Du sikkert kommer?

Susanna.
Nej!

Greven.
Nej!

Susanna.
Jo.

Jeg kjender ej til List.

Greven.
Af Salighed Du kjære,
Banker mit glade Bryst.

Susanna.
At hævne Kjønnet's Gre,
Det er endda en Trøst.

Greven.
Men sig, hvorfor vilde Du ikke høre
mig imorges?

Susanna.
Fr. Greven glemmer Pagen —

Greven.
Og Don Bassilio, som dog kom i mit
Navn?

Susanna.
Men behøves mellem os da en Tredie?

Greven.
Vist ikke, vist ikke. Og nu Du altjaa
lover ej dit Løfte at bryde? Men Fru
Grevinden venter vist paa Flaconen?

Susanna.
Den var et Paastud, for at saa Fr.
Greven i Tale.

Greven.
Hvor elskelig.

Susanna.
Man kommer.

Greven (idet han iter ud tilveentre).
Hun mig tilhører.

Sufanna.

Ja vær dog ej for sifter, min Hr. Forsører.

Figaro (fra Baarunden).
Stop! hvorhen, min Sufanna?

Sufanna.

Stille, Alting er afgjort; Du har vundet Processen.

Figaro (idet han gaar ud med hende).
Men saa fortæl dog.

Anden Scene.

Greven

(som har hørt de sidste Replikker, træder frem).

Du har vundet Processen! Ha, hvad hør' jeg! nu jeg mærker først Snaren. Hævne mig, det vil jeg, og sølelig skal Straffen Jer blive; som jeg det ønsker, skal man fælde jer Dom. Men om den Gamle Gjælden han nu betaler? Betale — hvor saar han Penge? Og saa Antonio, som negter Figaro Sufanna, fordi han ham, som Ubeskjendt, foragter. Jeg vil smigre den Daare, der gjør Alt hvad mig lykkes; thi kun List kan mig hævne, skal Planen lykkes.

Man frækt, mens jeg mig glæder,
Mig vover at befrage,
En Træl mig tør fratage,
Hvad jeg mig ønsket har;
Jeg for min egen Tjener
Skal ydmyg Pladsen vige,
Den Lykke mig frastige,
Som nu mig lovet var?

Nej, Nej! det skal ej være!
I langt fra Maalet ere
Dg Jer for tidligt fryde;
Jeg kan, som Herre, byde,
Dg ej omsonst man narrer mig
Dg raner Eftovs Lyk.
Straffen Jer haardt skal ramme,
Snart skal min Hævne I søle;
Blot Tanken, den at løse,
Opfylder glad mit Bryst.

Tredie Scene.

Greven, Don Curzio, Marcellina,
Bartolo, Figaro og lidt efter
Sufanna.

D. Curzio.

Nu er alt paa det Rene. Enten ta'er han mod Konen eller ogsaa betaler.

Marcellina.

Frit jeg aander.

Figaro.

Dg jeg kvæles.

Marcellina.

Saa skal jeg ægte ham, som jeg tilbeder.

Figaro.

Men Appel saar mig aaben.

Greven.

Jer Dom er meget rigtig, enten saa eller saa; Bravo, Don Curzio!

D. Curzio.

Jeg takker Excellencen.

Bartolo.

Ja den Dom den var herlig.

Figaro.

Dg hvorfor herlig?

Bartolo.

Saa blev vi Alle hævned.

Figaro.

Hende ta'er jeg dog ej.

Bartolo.

Det bli'er Du nok nødt til.

D. Curzio.

Eller ogsaa betale. Hun har jo taant Dig 2000 gode Piastr.

Figaro.

Jeg er af Adel, og uden at spørge mine adelige Frænder —

Greven.

Ja hvor er de? hvem er de?

Figaro.

I tyve Aar jeg søgte; dog tilsidst jeg haaber et Steds dem vel at finde.

Bartolo.

Hittebarn, som er fundet!

Figaro.

Jeg er ej fundet, bortstjaalet er jeg.

Greven.

Hvor da?

Marcellina.

Hvor da?

Bartolo.

Bevis det!

D. Curzio.

Ja, ja; bevis det!

Figaro.

Alt hvad der sandtes, de rigtbesatte Smykker, de fine Klæder og Linned, hvori de sandt mig indkøbt, som mig raned', Alt dette er Beviser paa en adelig Fødsel. Dg nu det Bedste. Her paa min Arm et Tegns, som af Forsigtighed —

Marcellina.

En Lancet Du paa Armen har som Mærke?

Figaro.

Hvor kan I vide?

Marcellina.

O Himmel! ham er det.

Figaro.
Ja, ganske rigtig.

D. Curzio.
Hvem?

Greven.
Hvem?

Bartolo.
Hvem?

Marcellina.
Rafaello.

Bartolo (uroelig).
Hvor blev Du røvet bort?

Figaro.
Tæt ved en Slotsgaard.

Bartolo (veger paa Marcellina).
Der staar din Moder.

Figaro.
Min Amme.

Bartolo.
Naj, din Moder?

Greven og D. Curzio.
Hans Moder.

Figaro.
Hvad er dette?

Marcellina (veger paa Bartolo).
Der staar din Fader.

Atter jeg en Søn skal savne,
Ej en Moder Du skal savne.

Figaro.
Kom, Papa, tab ikke Modet,
Var jer Stabne som en Mand.

Bartolo.
Om end tyndt er Faderblødet,
Mere tykt det er end Vand.

D. Curzio.
Hun hans Moder, —

Greven.
Han skal sejre! —

D. Curzio.
Og han hans Fader, —

Greven.
Han, jeg hader!
Det er bedst at gaa herfra.

D. Curzio.
Han ej ægter sin Mama.

Bartolo.
Dig din Fader Alt forlad r.

Marcellina.
Sæg af Glæde højt maa græde.

Figaro.
Hvilken Glæde, hvilken Glæde!

Susanna (kommer og viser en Pung frem).
Hør mig, naadige Hr. Greve!
De kan straks Processen have;
Hun har tabt sin Ret til Figaro,
Naar Betaling blot hun faar.

Greven og D. Curzio
(vege paa Figaro, der omfavner sin Moder).
Alting har sig rent forandret,
Se kun der, hvordan det staar.

Susanna.
Hvilken Falskhed uden Lige,
Han med hende enig er.
Bort, Forræder! (til Figaro, der nærmer sig.)

Figaro.
Du skal høre!

Susanna.
Bort, Forræder!

Figaro.
Lad Dig sige.
Hør, min Kjære.

Susanna (staar ham paa Sret).
Du skal søle.
Jalousi mit Hjerte plager,
Nu, jeg ser at falsk han er.

Figaro, Bartolo, Marcellina.
Stundom saadant herligt smager,
Naar blot Elstov Grunden er.

Greven.
Hævn og Harme mig betager,
Som forhæftet Alting er.

D. Curzio.
Hvor hun raser, hvor hun klager;
Se, hvor hun fortvivlet er.

Marcellina.
Var rolig, min Pige,
Lad Harmen nu vige
Og lad mig Dig sige,
Hans Moder jeg er.

Susanna.
Hans Moder.

Bartolo.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

Greven.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

D. Curzio.
Hans Moder.

Susanna.
Hans Moder.

Marcellina.
Hans Moder.

Alle.
Hans Moder!

Susanna.
Din Moder.

Figaro
Javist, og min Fader
Du her for Dig ser.

Susanna.
Din Fader.

Bartolo.
Hans Fader.
Susanna.

Din Fader.
Greven.
Hans Fader.

Susanna.
Din Fader.

D. Curzio.
Hans Fader.
Susanna.

Din Fader.
Marcellina.
Hans Fader.

Alle.
Hans Fader, hans Fader!

Susanna.
Din Fader!

Figaro
Javist, og min Moder
Du her for Dig ser.

Susanna, Figaro, Bartolo
og Marcellina.

Nu atter med Glæde

For Altret vi træde;

Ehi Amor skal transe

Med Roser vor Baar.

Grevn og D. Curzio.
De juble af Glæde,

Jeg han brister af Brede;

Min Hævn vil ej stanse

Hans For Maalet jeg naar.

(Grevn og D. Curzio gaa.)

Marcellina (til Bartolo).
Her ser I da, min Bedste, det høje
Pant, som Himlen naadig os skænkede.

Bartolo.
Lad os ikke tale om disse gamle Skader;
jeg er hans Fader, som til Hustru Jer
tager, og vort Bryllup kan staa, naar I
behager.

Marcellina.
Herligt, idag alt skal det fejres (til Figaro).
Ser Du, her er Bevistet for den Gjæld,
Du mig skylder; den er din Medgift
(giver ham Bevistet).

Susanna (giver ham sin Pung).
Denne Pung skal Du have.

Bartolo (faster sin Pung til ham).
Tag ogsaa min Pung.

Figaro.
Takker! kast I kun hid, jeg skal dem
samle.

Susanna.
Lad os om dette Udfald underette Grev-
inden og min Dukt. Hvo er som jeg
lykkelig!

Figaro, Bartolo, Marcellina.
Alle! Alle! Alle!

Alle Fire.
Nu alle Grevens Kænter i Støvet falde.

Fjerde Scene.

Barbarina, Cherubino.

Barbarina.
Kom her, vær ikke bange. Derovre har
alt Pigerne sig forsamlet. Du skal se alle
Pigerne her paa Slottet; men snukest af
dem Alle selv Du bliver.

Cherubino.
Men hvis Grevn mig finder, hvad gjør
jeg da? Du ved, han tror, at jeg er i
Sevilla.

Barbarina.
Frisk Mod! det siger Intet. Hvis han
Dig finder, det ham ej vil overraske. Hør
nu! Du skal Dig som Pige straks forklæde,
derpaa følges vi Alle og Fru Grevinden
Blomster overraske; kom, Cherubino, lad
Dig ej forstrække (de gaa).

Femte Scene.

Grevinden.
Sid Susanna dog kom. Hvor jeg læn-
ges efter Alting at høre, hvad Grevn
hende svarte. Men tør jeg vove at for-
følge min Plan? jeg kender Grevn, han
er heftig og stinhg. Dog hvad Dødt er
der i, at jeg mig lidt forklæder? jeg vil
vil Susanna og hun Grevinden, Natens
Malm os jo skjuler. O Himmel! hvor er
dog den Rolle besværlig, hvortil jeg nødes
af min troløse Mand. Han, som jeg kær-
lig gad min Haand, mit Hjerte, har mig
forladt; men dog med Mistro mig plager.
Ha, den Falske! han mig krænker og frakt
bedrager; al, vil Du, Himmel, ej høre
mine Klager!

Hurtig svandt de glade Dage,
Da min Umhed var ham Alt;
Haabet grumt mig mon bedrage,
Sløret fra mit Nie faldt.
Nu med bitter Sorg og Taarer
Kinder hen min Ungdoms Vaar,
Og mit Hjerte dobbelt saarer
Mindet om min Lykkes Aar.
Himmel, hør min bange Klage!
Trost en hjerlig, trofast Varm!
Før en elsket, trolds Mage
Snart tilbage i min Arm! (gaar.)

Sjette Scene.

Greven, Antonio, senere Grevinden
og Susanna.

Antonio.

Ja, Hr. Greve, den Gavtyv af en Page,
han stikker her paa Slottet; se, hans Hat
den er her, den har jeg fundet.

Greven.

Men han forlængst paa Vejen til Sevilla
jo skulde være.

Antonio.

Han leder efter Sevilla i mine Stuer.
Der han stifted Klæder og der jeg fandt
alle disse rare Sager.

(viser Pagens Klæder frem.)

Greven.

Skammeligt.

Antonio.

Afsted, inden han Flugten tager
(gaar med Greven).

Grevinden.

Stynd Dig, Susanna, fortæl hvad Gre-
ven sagde.

Susanna.

Tydeligt paa hans Pande voldsom Harmen
jeg læste.

Grevinden.

Harmen! saa maa vi Snaren lidt bedre
stille. Hvor satte han Dig Stævne? hvor
skulde Du ham møde?

Susanna.

I Haven.

Grevinden.

Kast et Par Linier — set Dig.

Susanna.

Men Frue, tør vi vove —

Grevinden.

Vær Du kun rolig, jeg skal alt Ansvar
paa mig tage. Et Par Ord til Romancen
(nævner Melodien).

Susanna (sætter sig ved Bordet).
Belan da!

Grevinden (disterer Greven).
„Kom, naar Aftenstjernen troner

Susanna (striveude).

— Stjernen troner —

Grevinden.

„Klar paa Himlens Hvalving blaa, —

Susanna (gjentager, idet hun skriver).

— Klar paa Himlens Hvalving blaa —

Grevinden.

„Under Laurens dunkle Kroner!

Susanna.

— Under Laurens dunkle Kroner.

Grevinden.

Han nok Resten vil forstaa.

Begge.

Han nok Resten vil forstaa.

Grevinden.

Læs nu op, lad mig høre!

Susanna (læser op).

„Kom, naar Aftenstjernen osv.

Nu er det færdigt, og mangler bare
Seglet.

Grevinden.

Hurtig, giv mig Billetten; med en Naal
vi forjagle. Se saa, skriv nu under Adres-
sen: Send mig Seglet tilbage.

Susanna.

En snild Methode, naar ej Lak er ved
Haanden.

Grevinden.

Der, gjem det hurtigt, jeg hører Nogen
komme.

Syvende Scene.

De Forrige, Cherubino og en Flok
pyntede Bønderpiger, senere Greven,
Antonio og Figaro.

Ror.

Her vi Blomsterfranse bringe,
Som hengivenhed dig bandt;
Vore Gaver er kun ringe,
Men paa Kjærlighed et Pant.
Blomster smaa fra Egnens Dale,
Hjertets Sprog til den I tale,
Som ved Sorgen ad husvale,
Og hvert Hjerte for sig vandt.

Barbarina.

Her nu ser Deres Naade alle Dmegnens
Piger, som Fru Grevinden deres Hyldest
bringe, og Dem beder det naadigst at op-
tage.

Grevinden.

Zeg takker, kjære Piger.

Susanna.

Se, hvor nettede de ere.

Grevinden

(veger paa Cherubino, der er i Pigeklæder).
Men hvem er det Pigebarn, som sit Blit
ej tør høre, og naar med arbar Miene?

Barbarina.
Det er en fattig Slagtning, som her til
Brylluppet er kommet lastes.

Grevinden.
Lad mig se dig, du smukke, unge Pige;
kom hen til mig og giv mig dine Blom-
ster. Hun bliver rød, Susanna; nej se
dog blot, hvor hun ligner en Anden.

Susanna
Ja, som en Søster.

Antonio
(som er kommet tilbage med Grevten).
Har man set Mage, der har vi Officeren
(sætter Cherubinos hat paa hovedet af ham).

Grevinden.
O Himmel!

Susanna.
Den Tølper!

Grevten.
Nu, Fru Grevinde?

Grevinden.
De ser mig højest forundret og forbitret,
Fr. Greve, som selv De er det.

Grevten.
Men imorges?

Grevinden.
Imorges. Til en Prøve vi ham da
forklædte paa den Maade, som De nu ham
finder.

Grevten (til Cherubino).
Er Du rejst, som jeg bød dig?

Cherubino.
Fr. Greve.

Grevten.
Jeg skal dig straffe og lære dig at lystre.

Barbarina.
Naadige Herre, naadige Herre! De har
sagt mig saa ofte, naar De mig vilde kysse:
Vil Du mig elste, Barbarina, da jeg lover,
Du skal faa hvad Du ønsker.

Grevten.
Hvad der Du siger —

Barbarina.
Er sandt. Lad mig faa Cherubino! o
giv os Deres Stemme, og De kan tro,
jeg skal det ikke glemme.

Grevinden (til Susanna).
Lad Grevten nu sig forsvare.

Antonio (til Barbarina).
Na, det maa jeg sige, du kan blive god
med Eiden, min Pige.

Grevten.
Det er for galt, man spotter mig. For
Fanden, har Alt bestemt at røve mig For-
standen.

Figaro (kommer).
Fr. Greve, dersom De her vil røve
Piger beholde, bliver Intet der af Dansen,

Grevten.
Hvordan, med Foden forvredet vil Du
danse?

Figaro.
Na, det er næsten ovre. Afsted, I
smukke Piger!

Grevinden (til Susanna).
Hvorledes slipper han af denne Knibe?

Susanna.
Lad ham blot raade.

Grevten.
At Blomsterne før ikke var af Sten, det
var heldigt.

Figaro.
Javist var det. Kom, lad os løbe!
afsted nu!

Antonio.
Og mens dette skete, i Galop til Se-
villa red jo Pagen?

Figaro.
Om han traved' eller galoperte ved jeg
ikke. Afsted til Dans og Pystighed!

Grevten (raaser ham).
Og Du i Kommen havde jo Pagens
Befalling?

Figaro.
Ja, tilvisse! — en Pokkers Hoben
Spørgsmaal.

Antonio (til Susanna).
Alle de Tegn, Du gjør, er uden Nytte;
for her staar En, som siger, at Du har
løjet, kjære, lille Fætter.

Figaro.
Cherubino.

Antonio
Av, det var slemt.

Figaro.
Og hvad saa mere?

Grevten.
Ja, tænk dig blot. Han siger, at han
imorges selv sprang ned i Haven.

Figaro.
Ja saa er det vel sandt; fordi jeg har
sprunget, kan jo gjerne en Anden have
gjort det samme.

Grevten.
En Anden.

Figaro.
Hvorfor ikke? Mægte man kan jo ej,
hvad ej man ved. Hører I Marschen?
Afsted da! Enhver nu tage den Plads,
som han skal have; Susanna, giv mig
Armen.

Susanna.

Her er jeg.
(Alle undtagen Greven og Grevinden forlade Scenen
ud af Baggrunden).

Greven.

Den Forbovne!

Grevinden.

Al, hvor jeg stælver.

Greven.

Nu, Frue?

Grevinden.

Staan mig, Dr. Greve. Sig begge Par
alt nærme med festlig Pomp og Pragt,
De maa dem Begge skænke Deres Naade.
Tag Sæde.

Greven (byder hende Armen).

Tillad mig. (sagte). Nu er kun Hævn min
Glæde. (tager Plads ved Siden af Grevinden).

Ottende Scene.

De Forrige. Festligt Optog, hvori alle
Stykkets Personer tage Del. Alle ere vyn-
tede, og Susanna og Marcellina klædte i
Brudebrugt.

Dans og Kor af unge Piger.

Vor Lovsang højt lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Dyder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Hæd
Saa glade frembære
Vor Tak vi ham kan!

Under den paafølgende Befransning af de to Brude
sitter Susanna Billethen, som hun modtog af Gre-
vinden, til Greven.

Greven (sitter sig paa Naalen).

Ja, saa gjør jo alle Kvinder, man over-
alt jo finder de Pokkers Naale; men hvad
det maa man taale.

Figaro.

Det er sikkert den Seddel, som man nys
ham i Haanden har sunket; men hæsligt
han paa Naalen, som var Seglet, av! Hak
sig i sin Fingert. Naar blot ej han sig
henter to brandte Binger.

Greven.

Modtager, Venner, min Tak for eders
Hylding. Bereder Jer til Festen iaften,
som med Pragt jeg vil fejre. Jeg vil, at
Vinen i Overflod skal flyde, at alle skal
danse, Glædens Stemme kun lyde; og Alt
skal være til Gæder for dem, som er os
hære. (gaar med Grevinden).

Koret gjentager.

Vor Lovsang højt lyder
Med Tak til den Mand,
Der adler ved Dyder
Sit Navn og sin Stand.
Ja, priset han være,
Som frelste vor Hæd
Saa glade frembære
Vor Tak vi ham kan.

Fjerde Akt.

Have ved Slottet. Paa hver Side en
Pavillon.

Første Scene.

Barbarina, Marcellina og Figaro.

Barbarina.

Den er borte, rent forsvunden,
Ingen Naal jeg fundet har;
Vist en Anden har den funden,
Al min Søgen søjst kun var.
Jeg arme Stakkel! hvad gjør jeg nu?

Figaro.

Barbarina, du græder?

Barbarina.

Den er tabt og forsvunden.

Figaro.

Hvilket?

Marcellina.

Hvilket?

Barbarina.

Al Naalen, som mig Greven befalte at
bringe til Susanna.

Figaro.

Til Susanna! — en Naal! Jo, et
nydeligt Haandværk. I saa tidlig en
Alder straks paa Pinde hun naar, naar
Greven kalder.

Barbarina.

Hvordan? jeg tror, Du stænder.

Figaro.

Det er Spøg, vær kun rolig. Men sig
mig, Naalen, Du søger, var det ej den,
som Greven dig flyede til Susanna, og
som sad som et Segl for Billethen? Ser
Du, jeg ved det hele.

Barbarina.

Men naar Altting Du ved, hvorfor da
spørge?

Figaro.

Na, fortæl kun, det morer mig at høre;
fortæl hvad Greven svarte.

Barbarina.

Greven sagde: Bring denne Naal, min lille Barbarina, til den smukke Susanna og sig, at den er Seglet til Haven.

Figaro.

Ha, ha! til Haven.

Barbarina.

Og derpaa jeg ham loved det hemmeligt at besørge; Du maa mig ikke røbe.

Figaro.

Bær du kun rolig.

Barbarina.

Det er jo dig det Samme.

Figaro.

Ja ganske, tilvisse.

Barbarina (idet hun gaar).

Nu gaar jeg, høre Fætter, først til Susanna og saa til Cherubino.

Figaro.

Nu da!

Marcellina.

Nu da!

Figaro.

Hvor herligt.

Marcellina.

Lad ej din Brede raade.

Figaro.

Jeg skal mig hævne.

Marcellina.

Bær dog rolig og fornøstlig og lad din Brede ej forvirre dit Sind, du ved jo ikke med hvem Susanna drive vil sit Spil.

Figaro.

Men saa betenk dog, at Naalen er den samme, som han modtog med Brevet.

Marcellina.

Ja saa! Naa, tror du, at hun dig be- drager, saa vær forsigtig og tab hende ej af Sigte; men at fare som en Galning.

Figaro.

O hvilken Lykke! hvor hun har sat ham Stævne, det sit jeg dog at vide.

Marcellina.

Hvad skal Planen da være?

Figaro.

Jeg iler bort nu for at hævne min Vre.

Anden Scene.

Barbarina

(fra Baggrunden med en Kure).

Lysthujet er tilbensire, her maa det være; ja rigtig — ja rigtig. Naar bare nu han

kommer. Hvor Folk kan være flemme; at negte mig disse Frugter og Kager, hvor hæsligt. Til hvem skal det vel være? — det er jo Dem det samme. — „Alting vi ved!“ — Ja ja da. Han er saa sulsten og det kan jeg ej taale. Et Kys det kosted mig, men sigemeget, det vil han nok mig gi'e igjen. Nu hurtig (gaar ind i Pavillionen tilhøjre).

Figaro

(indbulet i en Kave kommer fra højre Side).

Der kommer Nogen; hvem der?

Basilio og Bartolo (fra venstre Side).

Du os Begge besilte herhen.

Bartolo.

Du er alvorlig; sig os, hvad har du for? Du vil da vel ej en Sammensværgelse stifte?

Figaro.

Hold Jer lidt til en Side, saa skal I blive Vidner til en Hyrdeitme imellem Hr. Greven og min elskede Brud.

Basilio.

Ah, jeg forstaaer, det anede mig nok; se, saa traf de dog sammen uden mig.

Figaro.

Vil I blive her Begge, indtil jeg kalder. Jeg Jer forlader blot et Djeblit for kloget en Plan at lægge, men naar jeg spjster, da venter jeg Jer Begge. (gaar).

Basilio.

Den Onde staaer i Karlen.

Bartolo.

Hvad er paasæde?

Basilio.

Na, Intet; Greven har med Susanna aftalt et lille Stævne og dette gode Forhold kan Figaro ej lide.

Bartolo.

Kubel, stude han taale det og tie?

Basilio.

Hvad saa Mange maa taale, maa vel han ogsaa kunne; og desforden kan det bringe ham Gavn. Det er en Regel, man skal ej mod de Store sigefrem vende Panden; de med Smaasfolk sig more og gi'er dem Fanden.

I den uerfarne Alder,

Før man klart vaa Verden ser,

Bisdoms Nøst forgyaves kalder;

Man kun ad dens Varsel ler.

Mig dog snart Erfaring lærte,

At det gamle, kloge Bud:

„Lyd dit Hoved, tving dit Hjerte“

Holder alle Prøver ud.

Jeg skal Eder dog berette,

Hvordan jeg erfarede dette.

Engang drømte jeg, jeg søgte

Efter Skatte med en Lygte,

Hel besværlig var min Nøje,
 Lykken ej mig vilde føje;
 Endelig jeg fandt, hvad tror I?
 Snurrigt nok et Gælskind.
 Haanligt til Statten
 Jeg spærked med Foden:
 „Andre kan ta'e den,
 „Sag er ej paa Moden.
 Da brat et Uvejr lød,
 Rystende Jorden,
 I Strømme Himlen gød
 Sig over Jorden
 Med Storm og Torden;
 Angst og bedøvet,
 Alt Ly berøvet,
 Jeg i mit Gælskind
 Svøbte mig ind.
 Uvejret lægger sig; —
 Kort Freden varer, —
 Med Brølen hen mod mig
 En Løve farer
 Dens Djne lued,
 Med Død mig trued;
 Men det forhaante Skind
 Det frelste dog
 Engang endnu
 Mit arme Strog.
 Løven mig sendte
 De fornemste Blikke,
 Skindet den kjendte,
 Mig aned den ifte;
 Thi hurtig bort den gik
 Fra mig med haanligt Blik,
 Og glad blev jeg,
 Og løb min Vej.
 Hvad Drømmen mig lærte,
 Det lagde jeg paa Hjerte;
 I Faren, i Nøden,
 I Livet, til Døden
 Jeg i mit Gælskind
 Mig søpber ind.

(gaar med Bartolo.)

Tredte Scene.

Figaro; senere Grevinden, Susanna og Marcellina.

Figaro (kommer tilbage).

Min Plan er færdig og snart sig Uhelds-
 timen nærmer. Her jeg nu alt beghnder
 som flinshg Egtemage min Lykke ret at
 smage. Den Faldst! i den Time, da hun
 Trostak mig loved, glad Billetten han
 læste, og jeg, som saa det, jeg lo med og
 ej anede min Skæbne. Al, Susanna, Su-
 sanna! hvilken Kval du mig volder. Mod
 denne Englemine, disse Djne saa klare,
 ingen Mand kan sig væbne. Da! den, som
 tror en Kvinde, er værd sin Skæbne.

I Mænd, gaa ej blinde,
 Lad Jer ej overvinde;
 Betragt, hvad er en Kvinde?

Og hør et Uvorsord.
 Engle man dem vel kalder
 I Ungdoms første Alder;
 Men snart man det gjenkalder,
 Den Forsjæl er for stor.
 I Garnet de drage os
 Med smilende Mund,
 De pine og plage os
 Hver Dag og hver Stund,
 Sirener, som blænde os,
 For ret os at plukke,
 Kometer, som tænde os,
 For atter at slukke.
 Med Sukke og Taarer
 De Manden bedaarer,
 Med smilende Læber
 De lumstelig draber;
 De hylle, bedage
 Den hørlige Mage
 Og, kold ved hans Smertes,
 De grusomme Hjertes
 Sig selv kun har kjær;
 Alt Andet jeg heller fortier,
 Det kjenner, det kjenner Enhver.

(gaar tilfæde.)

Susanna.

Jeg ved fra Marcellina, at Figaro vil komme.

Marcellina.

Tal bare sagte, han er her allerede.

Susanna

Han mig belurer og Greven kommer
 straks til et Stævne — ja, hi kun lidt!

Marcellina.

Jeg kjuler mig herinde (gaar ind i Pavil-
 lonen tilhøjre).

Susanna.

Men, Frue, hvor De skalver! er det af
 Kulde?

Grevinden.

Ja Aftenen er kølig, jeg her vil vente.
 (veger paa Pavillonen tilvenstre).

Figaro.

Ha! nu snart det store Djeblit sig nærmer.

Susanna.

Jeg under disse Træer, hvis De naa-
 digst det tillader, vil spafere blot et Dje-
 blit i Luften.

Figaro (med Stinløge).

I Luften — i Luften.

Grevinden
 (gaar ind i Pavillonen tilvenstre).

Gjerne, som du ønsker.

Fjerde Scene.

Susanna (sagte).

Der staar den Skælm og lurer. Nu
 da Alting er stille, er Kjærligheden god ham

lidt at drille (højt). Sig Djæbløkket nærmer, da min Umhed skal tronens i Favnen af min Elste. Bort alle Sorger fra dette glade Hjerte, ej min Kjærligheds Fryd skal forjage. O skønne Nat, du til min Elstov svarer! Svart aander kølrig Luftning og blandes med Længsels Sutte; hist ventligt tindre Stjernerne ned saa smukke.

O Elste kom, min Længsels Røst du høre! Lad i min Favn dig Kjærligheden føre, For Maanen sølvklar paa Himlen siger, Førend Mørket, som os skærmer, viger. Lyft Kilden rister, og med lette Vinger Zephyr mild og liskig Kølning bringer, Sødt Blomsterduften følger her i Lunden; Alt til Kjærlighed byder i Aftenlunden. Kom til mit Hjerte og del min Elstovstykke, Og dig til Lyg en Rosenkrans skal smykke!

Femte Scene.

Figaro, Susanna, Grevinden, Cherubino, senere Grevnen.

Figaro.

Drømmer jeg? hvor kan en Kvinde sig saa forstille; jeg ved ej, om jeg vaager.

Cherubino (udenfor).

Tralalala!

Grevinden

(som er traadt ud af Pavillonnen).

Der har vi Pagen.

Cherubino.

Jeg Nogen hører, og stynder mig til Barbarina. (opdager Grevinden). Men hvem er denne Dame?

Grevinden (sagte).

Hvad skal jeg gjøre?

Cherubino.

Hvad ser jeg! det er Susanna, som i Mørket sig skjuler og vil flygte.

Grevinden.

Tænk, om Grevnen ham saa! Alt kan jeg flygte.

Cherubino.

Ganske tykt jeg vil mig snige Til den søde Pige hen.

Grevinden.

Hvad mon Grevnen vilde sige, Hvis han traf ham her igjen?

Cherubino.

Åh, Susanna! vil Du svare? Denne Tavshed kan Du spare; Lad nu Spøgen være endt, Alting er mig vel bekendt.

Grevinden.

Lad mig være! ej saa dristig; Gaa din Vej og rolig vær.

Cherubino.

Ja, tro mig, jeg er liskig; Godt jeg ved, hvi Du kom her.

Grevnen.

Der jeg min Susanna stuer.

Susanna og Figaro.

Stille nu, der har vi Grevnen.

Cherubino.

Det ej hjælper, at Du truer.

Grevnen (ser Pagen).

Hvem er det, jeg vaer er bleven?

Figaro.

Jeg er overtydet bleven, Nu jeg tvivler ikke mer.

Susanna.

Jeg er lidt urolig bleven, Blot ej Cherubino han ser.

Grevinden.

Gaa, hvis ej om Hjælt jeg striger.

Cherubino.

Giv et Kys mig, jeg ser ej viger.

Grevnen.

Det er Pagen, paa min Uere.

Figaro og Susanna.

Det maa Cherubino være.

Grevinden.

Hvad, et Kys han tør begjære.

Cherubino.

Hvorfor vil Du mig ej give Samme Ret, som Grevnen har?

Grevinden og de Andre.

Den Forbovnel!

Cherubino.

Du vred ej blive; Husk blot, jeg bag Stolen var.

De Andre.

Bil han sig ej bort begive, Han fordærver Alt, den Nar.

Cherubino (føjer Grevinden).

Tag mod dette.

Grevinden, Cherubino.

O Himmel, Grevnen!

Figaro (nærmer sig).

Hvad her sker jeg vide maa.

Grevnen.

Siden Du er næsvis bleven;

Der, at Lyften kan forgaa (vil saa Cherubino, som flygter ind i Pavillonnen til højre, men rammer Figaro).

Figaro.

Åh! omsant jeg ej har gaaet Og beluret dette Sted.

Greven.
 Nu jeg haaber, Du har faaet
 Stilt tilfreds din Nærvished.
 Grevinden og Susanna.
 Belfortjent han der har faaet
 Straf for sin Nysgjerrighed.

Sjette Scene.

De Forrige, uden Cherubino.

Greven.
 Tilfidsi han maatte vige;
 Kom, nærm dig, søde Pige.

Grevinden.
 For ej mit Død at svige,
 Hr. Greve, kom jeg her.

Figaro.
 Hvor venlig og hvor søjelig
 Min Brud mod Andre er.

Greven.
 Kom, lad din Haand mig trykke.

Grevinden.
 Modtag den her.

Greven.
 O Lykke!

Hvor Fingrene er trinde,
 Mit Hjertes Herkærlinde;
 Hv har min Gemalinde
 Et denne bløde Hånd?

Grevinden og Susanna.
 Hvor Fordom kan forblinde;
 Hr. Greven denneinde
 Er Nar for Elstovs Gud.

Figaro.
 Hvor Fordom kan forblinde;
 Jeg mener, en Grevinde
 Har nok saa blød en Hånd.

Greven.
 Tag denne Ring, Du Kjære!
 Du altid maa den bære,
 Og lad et Pant den være,
 Hvor højt jeg elsker Dig.

Grevinden.
 Jeg takker for den Gre,
 Hr. Greven viser mig.

Susanna og Figaro.
 Hvor enige de ere,
 So han er lykkelig.

Greven.
 Du evig min vil være,
 Hvor jeg er lykkelig.

Grevinden.
 Se hisset Falter nærmere sig,
 Vi er ej sikkre her.

Greven.
 Følg med, jeg skal beskjærme dig;
 Min Engel, rolig vær.

Susanna.
 Her ser man et Eksempel,
 Hvad Trostabsløfter er.

Grevinden.
 I Mørke, adle Herre?

Greven.
 Vi Lyset kan undvære;
 Til hvad jeg dig at sigte har
 Er Natten nok saa klar.

Susanna.
 Nu fast vi ham i Falden har;
 Snart skal han staa som Nar.

Figaro.
 Et Gran af Evind jeg hidtil bar,
 Men nu jeg Vished har.

Grevinden.
 Mit stakkels Kjøn jeg hævnnet har
 Paa den, mig kjærest var.

Greven (da han hører Figaro sige).
 Hvem kommer?

Figaro.
 Gode Venner.

Grevinden (Afvæjer ind i Pavillonen tilbenfære).
 Ah, Figaro! Afsted!

Greven
 (vil følge hende og iler, da hun er forjundet,
 ud tilsojete).
 Ja gaa, jeg følger med.

Syvende Scene.

Figaro og Susanna.

Figaro.
 Altid nu tykt og stille er,
 Min Venus fandt et Fristed her,
 Sin Mars omfavner hun saa fro;
 Men, som Vulkan, jeg skal, min Ero,
 I Garnet Begge faa.

Susanna.
 Ah, Figaro! Dvs, stille!

Figaro.
 Kom, stynd Dem, Fru Grevinde!
 Her er ej Tid at spilde,
 Min falkste Elsterinde
 Med Greven De kan finde,
 Dem Begge jeg derinde (vejer paa Lovsbuuet.)
 Med egne Øjne saa;
 Lad os derind nu gaa!

Susanna (glemmer sig).
 Bevares, hvor Du striger!
 Jeg ej fra Stedet viger (gæber sig i det).
 Ja! vi os hævnne maa.

Figaro (ordtager sin Fejttagelse).
 Hvad hører jeg, min Susanna!
 Hvad, os hævne?

Susanna.

Ja.

Figaro.

Frue,

Staar det da i vor Evue?

Susanna.

Din Skælm, Du tør mistante mig;
 Jeg skal betale dig.

Figaro.

Din Slange, vil bedrage mig;
 Men jeg skal lære dig (falder paa Knæ).
 Al, skjønne Fru Grevinde!

Susanna.

Hvad har han nu ifinde?

Figaro.

Længselsfuld her jeg knæler,
 Bid, Elstov mig besjæler;
 D svar mig, Angst mig kvæler,
 Dg tenk paa Havnens Lyst.

Susanna.

Ah, begge mine Hænder klø.

Figaro.

Svar mig, hvis ikke maa jeg dø.

Susanna.

Han mig bedrage tør.

Figaro.

Al, lykkelig mig gjør.

Susanna.

Hvad vilde Verden sige?

Figaro.

At Elstov gjør os lige;
 Lad Tiden ej bortdrage,
 Lad Deres Haand mig tage.

Susanna (haar ham).

Velan, her er min Haand.

Figaro.

For Fanden! av!

Susanna (bliver ved).

Lag dette.

Dg dette, der, og dette.

Figaro.

Det Arbejd maa dig trætte.

Susanna.

Hvert Slag Du faar med Rette,
 Du har fortjent sig Løn.

Forræder, jeg skal lære dig,
 At jeg af Spøg ej ved.

Figaro.

Hvert Slag et Pant skal være mig
 Paa trofast Kjærlighed.

Elste Pige, din Brede Du glemme;
 Straks jeg kjendte din yndige Stemme,
 Hver en Tone fandt Svar i min Sjæl.

Susanna.

Du mig kjendte?

Figaro.

Dig røbed din Stemme.

Begge

Elste Ven, jeg min Brede glemme
 Dg kun tenke paa Kjærligheds Fæld.

Ottende Scene

De Forrige, Grevnen og efterhaanden alle Personerne i Handlingen.

Grevnen.

Al min Sogen er spildt efter hende.

Figaro og Susanna.

Det er Grevnen, jeg Stemmen kan kjende.

Grevnen.

Pfi! Susanna, hvor er Du? saa svar dog!

Susanna.

Altsaa kjendte han ej sin Hyrbinde?

Figaro.

Hvem?

Susanna.

Grevinden.

Figaro.

Grevinden!

Susanna.

Grevinden.

Begge.

Lad os nu vore Løjer fuldende,
 Denne Straf har han ærlig fortjent.

Figaro (falder paa Knæ).

Deres Naade, lad Omhed mig sværge!

Grevnen (saar sin Knæde).

Ha, min Hustru! og jeg uden Værge.

Figaro.

Har jeg Haab Deres Hjerte at røre.

Susanna.

Nu, velan! ja, jeg vil Dem bønshøre.

Grevnen.

Den Trolofs! Ha, Forsører!

Grevinden.

Jeg er svag, dig mit Hjerte tilhører;
 Elstovs Bønner jeg kan ej modstaa
 (Nogter ind i Baollionen tilvæntre).

Figaro

Elstovs Magt dog omsider Dem rører,
 Nu dens Løn jeg lykkelig skal naa.

Grevnen.

Sej, til Hjælp! herhid i Baaben!

Figaro.
Grevens Stemme — ve mig Staffel!
Grev en.
Kommer hid med Lys og Fakkell.
Basilio, Bartolo, Curzio og Antonio (somme med Fakkellbærere).
Hvad er handet?

Grev en.
Kast i Lænter
Ham, som fræk min Grev krænter.
Ha, hun flygted! Sog Enhver!

Alle.
Hvilken Nafn, hvilken Larmen!
Mon det ogsaa Sandhed er?

Grev en
(aabner Døren til Pavillonen tilhøjre, hvorfra efterhaanden Gherubino, Barbarina, Marcellina og Susanna træde ud).

Kom frem, Fru Grevinde!
Den trolose Kvinde
Nu Pønnen skal finde
For hvad hun forbrød!
Hvad, Pagen!

Antonio.
Min Datter!

Figaro.
Min Moder!

Alle.
Grevinden!

Grev en.
Der staar Synderinden,
Man narrer mig ej.

Susanna.
O Naade! o Naade!

Grev en.
Nej, Netfærd skal raade.

Alle.
O Naade! o Naade!

Grev en.
Nej, nej, nej, nej, nej!

Grevinde II (træder frem fra den anden Pavillon).
Men naar af mig der bedes,
Tilgiver De dem.

Alle.
O Himmel! hvorledes?
Men er det en Drøm?

Grev en (taler for Grevinden).
Nofua, af, Naade!

Grevinden.
Mit Hjerte skal raade,
Det Alt har forglemmt.

Alle.
Ja Hjertet lad raade,
Ei Kjærlighed stemt.

Mellem Galskab, Had og Plage
Lagdes denne Dag tilbage,
Nu skal Kjærlighed inbtage
Deres Blads i salig Fred.
Sange og Danse
Alt Mismod skal stanse,
Dg vor Glæde Amor kroner;
Derfor høit med glade Toner
Lad os Alle takke ham.

